Sfânta muceniţă Anisia din Tesalonic (†298)

(s.v. 30 decembrie / s.n. 12 ianuarie)

Materiale despre Sfânta muceniţă Anisia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Anisia%20(30%20dec.)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Anisia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Anisia

****

Sfânta Anisia era originară din Tesalonic, născută din părinţi bogaţi şi credincioşi şi a trăit în timpul împăratului Maximian. Rămânând orfană de ambii părinţi, Ani-

sia a moştenit o avere foarte mare, pe care a împărţit-o săracilor. Într-o dimineaţă, tânăra Anisia a plecat spre biserică, iar un ostaş a văzut-o şi s-a îndreptat spre ea. Atunci Anisia şi-a făcut semnul crucii şi mărturisind că este creştină, soldatul a străpuns-o cu sabia, primind astfel moarte martirică pentru numele Mântuitorului Iisus Hristos.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei..... 3
În această lună (decembrie), ziua a treizecea - Sfânta mucenită Anisia. Tot în această zi, cântăm şi slujba cuvioasei Melania, pentru că în 31 de zile, se odovăieşte praznicul Naşterii lui Hristos (Minei)..... 6
Canon de rugăciune către Sfânta mucenită Anisia..... 36
Acatistul Sfintei mucenițe Anisia..... 43
Imnografie..... 55
Viețile Sfinților - Pătimirea Sfintei mucenițe Anisia, fecioara..... 56
Cuvioasa mucenită a lui Hristos Anisia..... 64
Sfânta mucenită Anisia - drumul spre sfințenie..... 67
Sinaxar - Pomenirea Sfintei mucenițe Anisia cea din Tesalonic..... 69
Sinaxar - Sfânta mucenită Anisia..... 70
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta mucenită Anisia fecioara; Sfânta cuvioasă Teodora;..... 72
Proloage - Pomenirea Sfintei mucenițe Anisia, fecioara, din Tesalonic..... 74
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei mucenițe Anisia.. 78
Sfânta mucenită Anisia, lângă cei nevoiaşi şi lângă mucenici..... 82
Sfânta mucenită Anisia – Sfinte moaşte..... 85
(Foto) Sfânta Anisia din Tesalonic..... 91
Icoane.....104

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

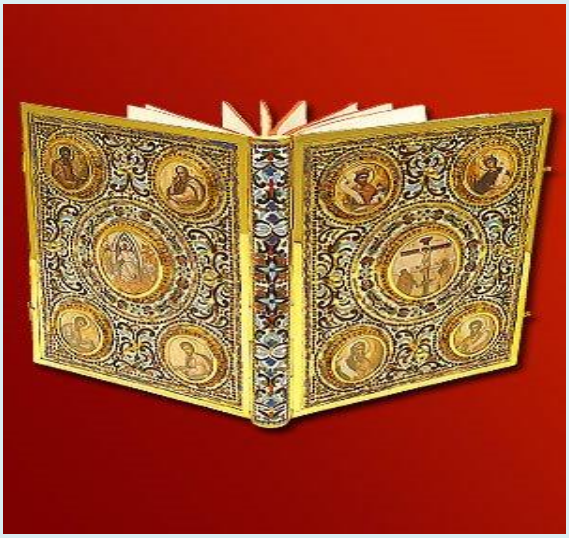

Luca 13, 10-17

10. Şi învăţa Iisus într-una din sinagogi sâmbăta.

11. Şi iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputinţă şi care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum;

12. Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o şi i-a zis: Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta.
13.Şi Şi-a pus mâinile asupra ei şi ea îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu.
14.Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulţimii: Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecaţi-vă, dar nu în ziua sâmbetei!
15. Iar Domnul i-a răspuns şi a zis: Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său sau asinul de la iesle şi nu-l duce să-l adape?
16.Dar această, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?
17. Şi zicând El acestea, s-au ruşinat toţi care erau împotriva Lui şi toată mulţimea se bucura de faptele strălucite săvârşite de El.

Apostol

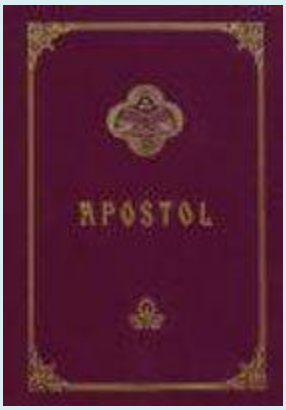

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 3, 23-29; 4, 1-5

23.Iar înainte de venirea credinţei, noi eram păziţi sub Lege, fiind închişi pentru credinţa care avea să se descopere.
24.Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credinţă.
25.Iar dacă a venit credinţa, nu mai suntem sub călăuză.
26.Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Iisus.
27.Căci, câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat.
28.Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască, pentru că voi toţi una sunteţi în Hristos Iisus.

29.Iar dacă voi sunteţi ai lui Hristos, sunteţi deci urmaşii lui Avraam, moştenitori după făgăduinţă.

1. Zic însă: Câtă vreme moştenitorul este copil, nu se deosebeşte cu nimic de rob, deşi este stăpân peste toate;
2. Ci este sub epitropi şi iconomi, până la vremea rânduită de tatăl său.
3. Tot aşa şi noi, când eram copii, eram robi înţelesurilor celor slabe ale lumii;
4. Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5. Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.

În această lună (decembrie), ziua a treizecea - Sfânta muceniță Anisia. Tot în această zi, cântăm şi slujba cuvioasei Melania, pentru că în 31 de zile, se odovăieşte praznicul Naşterii lui Hristos (Minei)

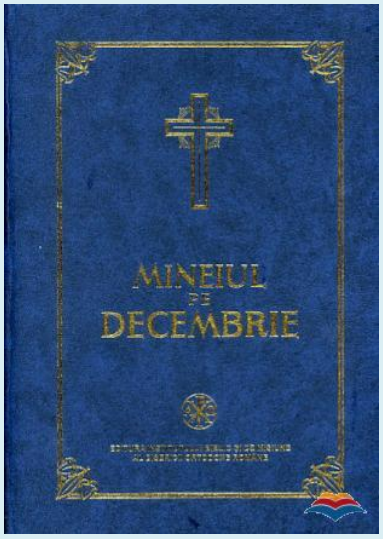

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6, glasul al 4-lea:

Stihirile muceniţei Anisia:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu razele fecioriei fiind luminată prea slăvită, cu luptele muceniciei, ai strălucit; că nesupunându-te a te închina soarelui, ai suferit nedreaptă junghiere, şi roşită fiind cu sângele tău, ai stătut înaintea lui Dumnezeu şi Stăpânului, purtând cunună Anisia; fiind strălucită cu luminările cele ce se trimit de acolo.

Arătând dragostea cea din inimă, udai pământul cu lacrimi de umilinţă, slăvită Anisia, şi cu părul capului ştergeai cele de sub picioarele lui Hristos, socotindu-L ca şi cum ar fi de faţă, văzând mai-nainte pe Acela de care ai dorit, şi cu gândul atingându-te de picioare, cu vederea dumnezeiască, ţi-ai luminat sufletul.

Şi averea risipindu-o şi pe săraci îndestulându-i, te-ai logodit Preacuratului tău Mire nestricată, şi ca o zestre ai adus lui pâraie de sângiuri prea slăvită, şi râvnirea patimii care a răbdat însuşi Cel Preaînalt; care te-a sălăşluit în dumnezeiasca cămară, pe tine pururea pomenită Anisia, ca pe o purtătoare de nevoinţă şi muceniță.

Alte **Stihiri** ale cuvioasei Melania, glas acelaşi:

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Ceea ce te-ai unit cu cetele îngerilor, când te-a aprins dorul cel dumnezeiesc, şi te-a plecat a zbura mai presus de cele văzute, prin nepătimire şi curăţire, atunci ai vânat pe bărbatul tău cu cuvinte plecătoare spre Dumnezeu, ca să se lepede de tulburarea vieţii cea nestatornică şi pieritoare; drept aceea dimpreună cu el ai aflat viaţa cea veşnică şi desfătarea, Melania; rugându-te Stăpânului, să se mântuiască sufletele noastre.

Ceea ce ai poftit viaţa îngerilor, când ai defăimat dezmierdarea cea îndulcitoare, petrecând întru postire, în priveghere, în zăcere pe pământ şi în curăţie atunci te-ai făcut vas prea curat al Dumnezeiescului Duh, împodobit de la El cu daruri luminate, prea înţeleaptă. Drept aceea ai tras mulţimea către râvna cea dumnezeiască şi o ai adus Melania, Stăpânului şi Mântuitorului sufletelor noastre.

Ceea ce eşti înfrumuseţată cu podoabele bunătăţilor, când ai plinit cuvântul cel de mântuire, risipind ai dat mulţimea aurului tău săracilor şi lipsiţilor; atunci ai luat bogăţia cea cerească, îmbogăţindu-te cu dreptatea în veac, cu nestricăciunea şi cu mântuirea, prea cinstită. Pentru aceea cinstim adormirea ta, şi cu dragoste te rugăm: Roagă-te Ziditorului, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului glas al 4 la a lui Ioan monahul*

Să se bucure cerurile şi pământul să se veselească, că astăzi cu adevărat s-a făcut o adunare îngerilor şi oamenilor; o minune! Cel nevăzut se vede, Cel neîncăput Se încape, Cel fără început se începe Fiul lui Dumnezeu Se face Fiu omului, Fecioară neispitită de bărbat se vede Maică lui Dumnezeu şi Maica după naştere se află Fecioară. Cuvântul Tatălui cel ce S-a întrupat, este culcat în iesle, şi păstorii binevestitori se fac părtaşi tainei, magii de la răsărit au adus daruri, şi povăţuiţi de stea, s-au închinat Mântuitorului, celui ce S-a născut. Cu care şi noi dimpreună iubitori de praznic, deschizând cu râvnă comorile inimii, să aducem fapte bune, credinţă, nădejde, dragoste, ca aurul, ca tămâia şi ca smirna, strigând către Dânsul glasul celor fără de trupuri: Slavă lui Dumnezeu, Celui dintru înălţime şi pe pământ pace, întru oameni bunăvoire; Celui ce a venit să mântuiască neamul omenesc din stricăciune.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glas al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Magii împăraţii răsăritului au adus daruri, închinându-se Celui ce a strălucit din Fecioară Împărătească, Dumnezeul tuturor şi Ziditorului, Împărat adevărat; către care spăimântându-se, zicea cea cu totul fără prihană: Spuneţi-mi voi, cei ce vă închinaţi focului şi soarelui, şi umblaţi întru întuneric, cum aţi cunoscut că a luat trup, Cel ce luminează toate mai presus de pricepere? Şi Se naşte în peşteră pe pământ, şi pentru milostivire dă lumii mare milă?

Stih: Zis-a Domnul Domnului meu, şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale.

Răspuns-au filozofii către Curata: Noi urmând cuvintelor lui Valaam, păzeam să vină răsăritul unei stele luminoase şi curată; şi deci văzându-o arătată de curând neobişnuită îndreptându-ne de ea, nu ne-am lenevit a face călătoria. Dar cine este Acesta; pe care Îl ţii în braţele tale ca pe un prunc? Cum te-ai învrednicit să slujeşti la o taină ca aceasta, cinstită prea sfinţită? Prin care lumea a aflat mare milă.

Stih: Din pântece mai-nainte de luceafăr Te-am născut.

Voi spune vouă, care mă întrebaţi cele mai presus de cuvânt şi de tot cugetul, a zis Fecioara către magi: Pe voi vă văd că aţi venit din porunca Pruncului meu. Noi şi minunate, precum vedeţi, sunt lucrurile; că Cel ce Se înţelege împreună cu Tatăl fără de ani de bunăvoie S-a îmbrăcat cu sărăcia mea, ca să îmbogăţească pe cei ce au sărăcit din neascultare, şi au pierdut petrecerea din Rai, cea dumnezeiască. Însuşi Acesta este Cel ce dăruieşte mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *asemenea*

Văzând cea cu totul fără prihană pe Dumnezeu cel mai-nainte de veci, Prunc întrupat dintr-însa ţinându-L pe mâini, sărutându-L adesea şi fiind plină de bucurie, grăia către El: Dumnezeule Preaînalte, Împărate cel nevăzut, cum Te văd pe Tine, şi nu pot înţelege taina sărăciei Tale celei fără măsură? Cum Te încape înlăuntru o peşteră foarte mică, şi aceasta străină? Născându-Te şi nestricându-mi fecioria, păzind pântecele, ca mai-nainte de naştere, şi dând lumii mare milă.

Troparul muceniţei, glas al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anisia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuvioasei; glasul al 8-lea*

Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Melania, duhul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului şi al muceniței.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuvioasei.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *iarăşi al praznicului*

După întâia Catismă, **Sedealna** glas 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe Înţelepciunea şi Mintea cea mai-nainte de veci, pe Fiul, Cel ce este de o Fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul, care a voit în vremile cele mai de pe urmă a se naşte din Fecioară pentru noi ca să mântuiască lumea din suferinţa răutăţii vrăjmaşului, să-l lăudăm strigând: Slavă Naşterii Lui celei după trup, slavă bunei voinţe a Lui, slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi prin Naşterea Sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *tot aceasta*

După a doua Catismă, **Sedealna**, glas al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Să se bucure Cerul, pământul să se veselească, că S-a născut pe pământ Mieluşelul lui Dumnezeu, mântuire dând lumii. Cuvântul, Cel ce este în Sânurile Tatălui, a ieşit din Fecioară fără sămânţă; de care magii s-au minunat, văzându-L în Vitleem născut ca un Prunc; pe care Îl slăvesc toate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glas al 3-lea*

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Minune prea slăvită se vede astăzi; că Mântuitorul nostru vine astăzi în peşteră să Se nască trupeşte din Fecioară pentru noi. Magii cu daruri ca unui Împărat s-au închinat, păstorii cu îngerii L-au doxologit; cu care şi noi strigăm către Dânsul: Slavă Celui ce S-a făcut Om pentru noi.

După **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.

12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al praznicului cel al doilea, cu Irmosul de 6 şi ale Sfintelor, două canoane pe 8.

Canonul Sfintei Anisia

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Trimite-mi lumină, mie celui ce laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină, prea lăudată, ceea ce stai înaintea Tatălui luminilor, gonind cu bucurie cu rugăciunile viforul greşelilor mele.

Cu sihăstria ogorându-ţi arătura cea sufletească, lucrezi spicul muceniciei, păstrându-l în jitniţele Celui ce a suflat putere întru tine, fecioară mucenită, vrednică de minune.

Cu mâna ta cea bogată împărţind averea cea vremelnică, ai dobândit viaţă de bogăţie, care nicicum nu se strică, şi avuţie nepieritoare şi slavă cerească mucenită.

A Născătoarei

Din tine cea neispitită de nuntă, astăzi Se naşte cu trup Făcătorul a toată lumea, asemenea ca noi, şi Se înfaşă în scutece, Cel ce a înfăşurat marea cu negură, Maică pururea Fecioară.

Alt Canon, al Sfintei Melania

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Fiind înnegrit de negreala patimilor, luminându-mă, curăţeşte-mă Iubitorule de oameni, cu rugăciunile cele dătătoare de lumină ale cuvioasei Melania, şi vrând să o laud, dăruieşte-mi mie cuvânt.

Cu fierbinţeală ai urmat Celui ce pentru tine a răbdat răstignirea cea de bună voie, purtând prea fericită pe umărul tău crucea ta cu dragoste şi ai păzit îndreptările Lui.

De dragostea părinţilor şi de dulceaţa trupului cu totul te-ai lepădat, îndrăgind numai frumuseţea cea nepieritoare a lui Hristos, de care doresc toţi a se împărtăşi Cuvântului, de Dumnezeu înţelepţită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădând lanţul vieţuirii celei trupeşti, ai plecat pe soţul tău a purta pe grumazi jugul cel dumnezeiesc împreună cu tine, şi a umbla pe calea care duce la locaşurile cele fără materie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel bogat a sărăcit, îmbogăţindu-mă cu Dumnezeirea, pe mine care rău am sărăcit pentru neînfrânarea cea dintâi, şi Cel fără de început iată că a luat începere, născându-Se acum din Fecioară curată.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Iubindu-ţi Făcătorul frumuseţea sufletului, te-a logodit pe tine luişi mireasă, frumoasă şi fără prihană muceniţă.

Iubind patima Celui fără de patimă, care pentru noi S-a omorât cu moartea, cinstită muceniţă mori cu moarte mucenicească.

Ca o junghiere duhovnicească şi ca o jertfă curată desăvârşit s-a adus Ţie, Dumnezeule ceea ce a iubit Crucea Ta.

A Născătoarei

Loc te-ai făcut încăput Ziditorului, Celui neîncăput, încăpându-L pe El cu trup, ceea ce eşti plină de dar, şi cu totul fără prihană.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune...

Depărtându-te de dorirea celor de jos, toată dorirea voinţei tale, cu bună credinţă, o ai tins numai către cele stătătoare şi veşnice, mărită.

Şi grăind şi tăcând, te-ai arătat învăţătoare celor neîntăriţi, pildă şi întărire sihaştrilor; pentru aceea te lăudăm pe tine, prea mărită Melania.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu necontenirea rugăciunilor ţi-ai îndreptat simţirile cu razele Duhului, şi cu totul te-ai făcut în chip de lumină, râvnind viaţa cea fără materie, fiind în trup, Melania.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce îmbracă Cerul cu nori, de a Sa voie se înfaşă ca un prunc pe mâinile Fecioarei, vrând să mă răpească din mâna luptătorului.

Irmosul: Nu întru înţelepciune ne lăudăm şi întru putere şi bogăţie, ci întru Tine, Cel ce eşti Înţelepciunea cea Ipostatică a Tatălui, Hristoase; că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Condacul Sfintei Melania, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Luminându-ţi-se sufletul cu luminările Celui ce ne-a strălucit nouă din Fecioară, ai strălucit întru bunătăţi, ceea ce eşti pururea lăudată; că risipind avuţia ceea ce se strică în pământ, ai dobândit avuţia cea cerească, şi în sihăstrie ai strălucit luminat. Pentru aceea cu dragoste te cinstim pe tine, Melania.

Icos: Fugind de cele veselitoare ale lumii, ai risipit bogăţiile de zeci de mii de aur, punându-le în mâinile săracilor cu bună credinţă, şi dumnezeieştile locuri înconjurând, tuturor toate ai fost, petrecând viaţă întocmai cu îngerii; tuturor împărţind untuldelemn al facerii de bine, ţi-ai luminat sufletească candelă şi intrând cu Hristos, te desfătezi întru dumnezeiasca cămară a Împărăţiei Lui. Pentru aceasta te cinstim cu dragoste Melania.

Sedealna Sfintei mucenițe, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Peste patimile trupului împărăţind, ai împărăţit prin suferințe făcătoare de viaţă, vopsindu-ţi din sângele tău prin buna credinţă haină nestricată cinstită Anisia. Drept aceea te-ai arătat mireasă fără de prihană Împăratului tuturor. Scapă dar de necazuri, pe cei ce săvârşim cu credinţă sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuvioasei, glasul al 4-lea*

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa

dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Dumnezeieştile porunci săvârşind, cu dragoste risipind, ai împărţit mulţimea aurului la săraci, şi ridicând pe umeri crucea ta Melania, ai mers împreună cu bărbatul tău cu credinţă, după Hristos Dumnezeul nostru care S-a născut cu trup.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glas acelaşi*

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Veniţi să vedem credincioşii unde S-a născut Hristos; să vedem drept aceea, unde merge steaua cu magii împăraţii de la răsărit; îngerii cântă neîncetat acolo; păstorii fluieră cântare vrednică: Slavă întru cei de sus zicând, Celui ce S-a născut astăzi în peşteră, din Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea în Vitleemul Iudeei.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Urmând urmelor Tale celor purtătoare de viaţă, roaba Ta, Stăpâne Hristoase, se răneşte cu suliţa în coaste, şi de sabia care se învârteşte, trece nevătămată, lăudându-Te pe Tine, Stăpâne Hristoase.

Strălucind cu razele muceniciei, şi încununându-te cu cununa nestricăciunii, stai bucurându-te înaintea lui Hristos Mirelui tău, muceniță Anisia prea lăudată.

Cu împotrivirile cele mucenicești răsturnând, ai surpat pe cel ce a îndrăznit cu înşelăciune la călcâiul Evei cea dintâi, arătându-l neputincios, şi bucurându-te, strigai: Slavă puterii Tale, Doamne!

A Născătoarei

Cela ce a zidit fiinţele cele fără materie, astăzi Se naşte cu trup ca un Om din tine Maica lui Dumnezeu, căruia cântăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe scaunul Dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel Îndumnezeit, din prea curată Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cu înfrânarea omorându-ţi poftele trupului, ai avut locuind întru tine însăşi Viaţa tuturor, prea cinstită; către care mutându-te de pe pământ, te-ai sălăşluit, îndulcindu-te de Împărăţia Cerurilor.

Mulţimea aurului tău ai împărţit săracilor, şi l-ai pus în vistieriile care nici odinioară nu se învechesc, ci îşi păstrează starea prea deplin în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Averea milostivirii tale s-a făcut ca un râu, pururea pomenită, adăpând inimile săracilor, spălând întinăciunea mizeriei, şi pricinuindu-ţi în ceruri bogăţie nerisipită, care nu se deşartă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Supunându-mă pornirilor patimilor ca un necuvântător, fiind cuvântător m-am asemănat cu animalele. Ci tu ceea ce ai născut pe Cuvântul cel veşnic, nu mă trece pe mine care totdeauna pătimesc.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Pe Tine, Doamne ştiindu-Te mucenița Ta izvor de mântuire, a băut paharul muceniciei cu inimă neîndoită.

O, mieluşea a lui Hristos! O, jertfă bine primită de Dumnezeu, pentru care ai pătimit! Roagă-te să ne mântuim noi.

Lumină mai luminată te-ai făcut apropiindu-te de lumina cea mare, şi luminezi pe cei ce prăznuiesc pomenirea ta cea purtătoare de lumină, Anisia.

A Născătoarei

Curgerea stricăciunii a încetat, că Fecioara a născut mai presus de fire pe Cel ce a scos din stricăciune firea oamenilor, cea stricată.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, iar noi pe Tine, Unule-Născut, strălucirea Dumnezeirii Tatălui, de noapte mânecând Te lăudăm, Iubitorule de oameni!

Chipurile patimilor celor urâte până la sfârşit ştergându-le de la suflet, curată, ai zugrăvit în el chipurile postirii, curăţia şi dragostea nefăţarnică.

Ca o oglindă luminoasă fiind cinstită, ai primit feluri de daruri luminate ale Duhului lui Dumnezeu, mărită, şi pe credincioşi i-ai luminat cu lumina vieţii tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu postirea stingând pârjolul patimilor, ai aprins făclia sufletului, care te luminează în toată viaţa şi goneşte întunerecele dracilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioara a născut pe Dumnezeu Ernmanuil în peştera Vitleemului, pe Acela care a deschis Edenul, care-mi era închis de demult pentru neoprirea mâncării, prin înşelăciunea şarpelui.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Luând cuget bărbătesc în trup femeiesc, ai ieşit muceniţă către lupta vrăjmaşilor celor fără de trup, şi i-ai omorât cu sabia răbdării.

Cu vărsarea sângelui ai uscat marea relei credinţe, iar Biserica lui Hristos o ai adăpat cinstită Anisia fecioară, lauda pătimitorilor.

Neînecată şi neudată ai trecut furtuna nevoinţelor, ocârmuindu-te de mâna Celui ce toate le-a făcut cu cuvântul, şi ai ajuns fecioară la limanul mântuirii.

A Născătoarei

Cel ce a zidit după chipul Său pe om, pentru multa milostivire îl zideşte din nou din tine Fecioară, Maica lui Dumnezeu, îmbrăcându-Se cu el deplin.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Cu scânteile dragostei tale celei fierbinţi către Domnul, s-au ars toate săgeţile cele arzătoare ale păcatelor, şi răutatea dracilor s-a pierdut până în sfârşit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Gândul tău cu unirea cea către cel mai bun îndumnezeindu-se s-a despărţit de dragostea trupului cu voia Atotţiitorului; pentru aceea ai purtat toate ostenelile sihăstriei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îndumnezeindu-mă, Domnul născându-Se din Fecioară, Se înfaşă dând dezlegare păcatelor mele, şi încape în peşteră Cel neîncăput în toate.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie, cu glas de laudă, Doamne, strigă Biserica Ta, curăţindu-se de sângele demonilor cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfintei mucenițe Anisia din Tesalonic.

Stih: În coasta dreaptă de moarte împungând
Pe Anisia, odrasla coastei lui Adam fiind,
Suliţa a împuns pe Anisia,
În coastă în ziua a treizecea.

Aceasta a fost în zilele împăratului Maximian, din Tesalonic având părinţi credincioşi şi bogaţi, care săvârşindu-se, ea însăşi se află şi cu viaţa şi cu fapta plăcută lui Dumnezeu, care mergând la biserică după obicei, oarecarele ostaş închinător de idoli, o apucă de o trăgea la capişte, și silind-o ca să jertfească dracilor, ea mărturisi pe Hristos, Ostaşul acela pornindu-se cu mânie, (căci îl scuipase în obraz sfânta muceniță), scoase sabia şi o înfipse în coastele ei, şi aşa fericita muceniță îşi primi fericitul sfârşit.

Întru aceasta zi pomenirea cuvioasei Teodora celei din Cezareea.

Stih: De legătura, trupului Teodora s-a dezlegat,
De care mai-nainte a se dezlega a dorit.

Această cuvioasă s-a nevoit în mânăstirea Sfintei Anna, ce se zice Righidion; şi era pe vremea împărăţiei lui Leon, tatăl lui Constantin Copronim, fiind de neam strălucit şi slăvit; având tată cu numele Teofil, patriciu cu dregătoria, iar maica sa Teodora.

Această Teodora întru mulţi ani tânguindu-şi sterpiciunea sa, şi rugând pe Dumnezeu şi pe prea curata de Dumnezeu Născătoarea, ca să-i dăruiască fii, a auzit Dumnezeu rugăciunea ei şi i-a dat darul ce cerea prin mijlocirea Sfintei şi cinstitei Anna, maicii Născătoarei, de Dumnezeu.

Deci născându-se prunca şi ajungând la măsura vârstei, s-a adus la biserica Sfintei Anna, şi a fost primită în mânăstire ca un dumnezeiesc dar, şi după ce cu blagocestie s-a rânduit de către stareţa, s-a învățat şi sfinţitele Scripturi. Iar cinstita tânără bine vieţuind, n-a suferit vicleanul diavol a se vedea de dânsa călcat, ci a îndemnat pe luptătorul de Dumnezeu Leon împăratul, să o ia femeie lui Christofor

fiului său, pe care îl proclamase Cezar. Şi cu silă şi tiranie, smulgându-o din mânăstire o a silit a merge la Constantinopol.

Şi adusă fiind, s-a săvârşit cele pentru nuntă şi cămara acesteia s-a gătit; şi scopul lui Leon acesta era. Iar Dumnezeu care oarecând a îngrozit pe egipteanul cel ce turbase împotriva Sarei, şi a biruit pe Tiridat, pentru Ripisimia, acesta, şi pe aceasta neîntinată, o păzește de împărtăşire şi de amestecare cu logodnicul.

Căci nenădăjduit sciţii ostăşindu-se în părţile apusului, cu grăbire fu trimis mirele, ca să se împotrivească barbarilor, care şi la cea întâi lovire, a fost dat morţii. Atuncea luând deplin încredințare, nestricata mieluşea Teodora şi pe taină despre toţi cei din palat luând aur şi argint, mărgăritare şi haine scumpe, şi intrând în corabie, s-a întors la mânăstire bucurându-se şi mulţumind Dumnezeului a toate, iar după ce s-a vestit cea pentru ea, venind al doilea fiu al celui cu numele de fiară Leon, şi aflându-o tunsă şi cu haină zdrenţuroasă îmbrăcată, pronia lui Dumnezeu ajutând-o a lăsat-o.

Şi luând desăvârşit voie şi libertate, atâta de mult şi-a omorât trupul, încât i se vedea şi încheieturile oaselor sale. Şi hrana ei era o uncie de pâine și aceasta îi era pe două sau trei zile, şi altceva nimic. Iar haină avea una, ce era de lână. Iar părul ei deasupra era acoperit cu o treanţă de lână, sub care erau aşternute pietre, şi aşa îşi săvârşea chinuitul ei somn. Adeseori însă şi nopţi întregi petrecea fără somn. Nu s-a îndestulat numai cu luptele acestea, ci și înfăşurându-şi trupul ei cu lanţuri de fier.

Aşa nevoindu-se întru toate faptele bune, cu toată fapta şi cugetul, întru mulţi ani, s-a mutat către viaţa cea neîmbătrânită şi fericită.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului martir Fileter.

Stih: Fileter după legea nevoitorilor a pătimit,
Deşi din viață nu ca un nevoitor s-a pristăvit.

Fiind odinioară împăratul Diocleţian la Nicomidia, în anii două sute opt zeci şi şase, i s-a făcut lui cunoscut de oarecari elini, pentru un creştin cu numele Fileter; iar împăratul a trimis îndată şi l-a adus înaintea sa, şi văzându-l pe el, s-a înspăimântat numai din singură vederea, căci era sfântul mare cu trupul şi frumos. Iar perii capului şi a bărbiei sale erau luminaţi şi străluceau mai mult decât aurul; deci din spaima sa, Dumnezeu, şi nu om l-a numit pe el Diocleţian. Și a zis către dânsul: Spune nouă, de unde eşti, cum îţi este numele, şi care-i meşteşugul tău?

Iar sfântul a răspuns: În cetatea aceasta a Nicomidiei sunt născut şi crescut, şi sunt fiu de eparh, sunt şi creştin cu credinţa; iar numele îmi este Fileter.

Atuncea împăratul chemând pe sfântul pe nume, îl măgulea căutând să-l despartă de credinţa lui Hristos; şi încă a început să şi vorbească cuvinte hulitoare împotriva Domnului nostru Iisus Hristos.

Iar sfântul auzindu-le, îndată şi-a ridicat ochii săi spre Cer, şi a zis: îngrădească-se gura aceea care vorbeşte hule împotriva Hristosului meu şi o minune! îndată cu cuvântul, s-a făcut un atât de înfricoşat tunet şi cutremur, încât împăratul cu toţi cei ce erau împreună cu el s-au înspăimântat.

Apoi după porunca tiranului, s-a aprins un cuptor cu foc, şi întru acela a fost aruncat nevoitorul lui Hristos; întru care făcând rugăciune sfântul, a împrăştiat focul cuptorului, şi cu totul l-a stins, din care cuptor a ieşit nevătămat.

Această minune văzându-o împăratul, s-a cucerit de sfântul, de frumuseţea lui, şi de strălucirea neamului său iar mai mult de minunea mai sus zisă. Deci l-a lăsat să trăiască slobod unde va vrea.

Iar când împreună cu Diocleţian au împărăţit ginerele său Maximian, în anii două sute optzeci şi opt, a fost pârât sfântul către el. Şi din poruncă aducându-se înaintea lui, a mărturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat, şi făcător a toate.

Deci mai întâi a fost bătut cu toiege atât de tare, încât ostaşii cei ce-l băteau, au obosit şi au căzut pe pământ morţi pe jumătate. Iar mărturisitorul adevărului, întărit fiind de Hristos, atât de vitejeşte sta, încât se părea că pătimeşte în trup străin şi nu al său.

După aceea spânzurându-l din poruncă, a fost sfâşiat atât de tare, încât muncitorii ce-l sfâșiau au obosit şi au căzut pe pământ. După acestea a fost dat fiarelor spre mâncare, iar fiarele o minune ! se tăvăleau la picioarele sale ca nişte oi blânde.

Apoi a fost adus la capişte ca să se închine idolilor, dar el prin rugăciunea sa i-a zdrobit pe ei.

În sfârşit a hotărât împăratul ca să-i taie capul, şi îndată s-a uscat mâna gealatului ce era să-i taie capul. Deci luând alt gealat sabia, şi ridicându-o ca să-l lovească, asemenea a pătimit şi acela. Deci a fost aruncat sfântul la închisoare şi iarăşi de acolo s-a adus spre cercetare.

Şi fiindcă sfântul a arătat vederat că cu cercarea muncilor niciodată nu se va lepăda de Hristos, pentru aceasta a fost legat cu lanţuri şi a fost surghiunit la Priconison (care acum se numeşte Marmara). Deci purtându-se, cu lanţurile făcea pe cale nu puţine minuni: izgonind draci, leproşi curăţind, tot felul de boli vindecând, idolii cu singur cuvântul surpându-i şi în ţărână şi apă prefăcându-i.

Apoi ducându-se la Niceea legat, îndată ce numai s-a atins de o vestita capişte idolească, au căzut toţi idolii pe pământ şi s-au zdrobit. Deci prin asemenea minuni mulţi au crezut în Hristos, împreună cu care era şi comitul cetăţii şi şase ostaşi ai săi.

Deci dar ajungând sfântul la părţile Sigrianei, care se află la Midia, multe minuni a făcut şi acolo. Iar cei ce se aflau acolo, au înştiinţat pe sfântul că, acolo lângă ei se află un om creştin, Evviot cu numele, care a suferit adică feluri de pedepse şi de munci, de la boierul pentru credinţa lui Hristos, însă a fost păzit nevătămat şi nebiruit ca un diamant şi a făcut înfricoşate şi mari minuni.

Deci acestea auzindu-le Sfântul Fileter, a voit să vadă pe Evviot, pentru aceasta îngerul Domnului, a mers la Evviot, şi-a zis lui: Ieşi puţin din chilia ta, şi du-te la cutare loc, ca să întâmpini pe Sfântul Fileter cel împreună cu tine mucenic.

Deci Evviot a ieşit din chilia sa, şi se pogorî de pe muntele Sigrianiei. Iar Sfântul Fileter, povăţuit fiind de un om de loc calea ce mergea la chilia Sfântului Evviot, se suia pe acelaşi munte al Sigrianiei împreună cu comitul ce crezuse şi cu cei şase ostaşi ai săi. Deci suindu-se puţin, a văzut pe fericitul Evviot că se pogora către el. Pentru aceea heritisindu-se unul pe altul şi de bucurie multă umplându-se, s-au suit toţi împreună la chilia Sfântului Evviot, şi acolo ei zăbovindu-se şapte zile, a adormit fericitul Fileter somnul cel dulce şi dorit şi s-a mutat către doritul său Hristos, dându-şi sufletul său în mâinile lui, pe care l-a îngropat Sfântul Evviot la chilia sa.

Asemenea şi comitul şi cei şase ostaşi ai săi, au adormit şi aceştia după unsprezece zile a mergerii lor acolo, şi s-au îngropat şi aceştia lângă mormântul Sfântului Fileter, iar cele pentru Sfântul Evviot, s-au scris mai-nainte în optsprezece zile ale acestei luni.

Tot în această zi, Sfinţii cei ce prin Sfântul Fileter au crezut în Hristos, comitul şi cu dânsul şase ostaşi cu pace s-au săvârşit.

Stih: Pe calea ce le-a stătut înainte spre bun sfârşit.

Cei şapte pe aceasta în ceruri au sosit.

Tot în această zi, prea cuviosul Leon arhimandritul, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Hristoase, Leon din viaţa aceasta curgătoare mutându-se,
Te vedea pe tine pui de leu din Iuda, bucurându-se.
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit...

Casa cea de gând muceniţă, fiind întărită pe mărturisirea lui Hristos, pornindu-se pâraiele muceniciei, nicicum nu o au mişcat, ci strigai: Dumnezeule bine eşti cuvântat!

Ştiind pe Soarele dreptăţii, muceniţă, nu ai vrut să jertfeşti soarelui după porunca răului credincios tiran; ci cântai: Dumnezeul nostru bine eşti cuvântat.

Din sfinţite sângiurile tale vopsindu-ţi ţie haină mohorâtă, ţi s-a încununat capul cu cunună de biruinţă muceniţă; şi acum stai înaintea lui Dumnezeu, Împăratul cel nemuritor, veselindu-te.

A Născătoarei

Cela ce înfăşoară Cerul cu nori, şi pământul cu negură, născându-Se din pântecele tău cu scutece Se înfaşă şi Se culcă în iesle, Maică a lui Dumnezeu fără prihană, mântuind din supărarea greşelilor pe cei ce te ştiu pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai izbăvit din foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care fără dreptate prigoneau pe cei drepţi, prea lăudate Doamne, bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri!

Dimpreună cu bărbatul tău purtând jugul lui Hristos, purtătoare de Dumnezeu v-aţi ogorât sufletele cu plugul rugăciunilor voastre, şi arătura bunătăţilor lucrându-o, vă îndulciţi de mărirea cea de sus în veci.

Ca măslinul sădindu-te în casa lui Dumnezeu, după cum zice psalmistul, cu untul-delemn al ostenelilor tale, ungi tăinuit inimile şi feţele celor ce cu credinţă laudă suferinţele tale, cuvioasă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu roua postirii stingând cuptorul patimilor, a izvorât cu ploaia rugăciunilor tale noianuri de vindecări, care înecă supărarea patimilor, ale celor ce te cinstesc pe tine, Melania.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lână te-a numit David, Preacurată, ca una ce ai primit ploaia cea cerească, care usucă pâraiele nelegiuirii, şi adapă cugetele credincioşilor cele înţelenite în păcate.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat; şi puterea focului au stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de dreapta credinţă, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Săracilor şi văduvelor, lipsiţilor şi tuturor celor ce au trebuinţă, ai împărţit averea, iubind poruncile cele nestrămutate ale Atotţiitorului, şi căutând să afli cinstitul pahar al muceniciei, bându-l ai încetat a mai dori cinstită fecioară.

Ca o zestre ai adus lui Hristos postirea, lacrimile, omorârea patimilor, vărsarea sângelui, şi împungerea coastei. Pentru aceea şi El ţi-a dat cunună care nu se învecheşte, şi cămara ce nu se strică, şi mărire nemuritoare.

Dimpreună cu îngerii locuieşti în lumină, cu cetele fecioarelor şi cu adunările mucenicilor împreună prăznuieşti, văzând faţa Mirelui tău, şi împărtăşindu-te de mărirea cea luminată, strigi bucurându-te: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

A Născătoarei

Iată acum a lipsit domn şi povăţuitor din neamul Iudei; că tu cea fără prihană ai născut pe Cel mai-nainte proorocit, pe Hristos aşteptarea neamurilor, căruia cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi...

Săvârşindu-ţi inima şi trupul locaş Treimii celei mai presus de Dumnezeire, ai zidit case dumnezeieşti, vrednico de laudă în care ai adunat cete de fecioare şi coruri şi ai întrunit adunări, care cu un glas laudă şi slavoslovesc pe Hristos în veci.

Strălucind cu înţelepciunea, cu bărbăţia, cu curăţia şi cu dumnezeiasca dreptate, ai avut umilinţa ceea ce duce la înălţime, care te-a înălţat pe tine către Cer şi prin care ai surpat pe şarpele cel mult lăudăros, cuvioasă. Pentru aceea te cinstim ca pe o adevărată purtătoare de biruinţă.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu milostenia ai câştigat milă şi risipind ai dat celor lipsiţi; dreptatea ta rămâne în veci, şi dobânda cea de la dânsa rămâne neînvechită, cuvioasă Melania purtătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta te cinstim ca pe o adevărată purtătoare de biruinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întreitele valuri ale patimilor mă tulbură, adâncimea deznădăjduirii mă îneacă; mântuieşte-mă Maică ceea ce eşti fără prihană, care ai purtat în pântece pe Mântuitorul Domnul, cel ce S-a născut ca un prunc în iesle; pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Cei ce dau închinăciune pietrelor, iar nu Ziditorului, nesuferind a te vedea plecată lui Dumnezeu, mărită, te-au tăiat cu sabia, logodindu-ţi prin moarte dumnezeiasca nemurire.

Cetatea Tesalonicenilor se laudă cu scutecele şi cu nevoinţele muceniţă, iar Biserica cea de sus a celor întâi născuţi, are pe dumnezeiescul tău Duh, veselindu-se cu drepţii.

Tămâie şi aur şi smirnă, au adus filozofii cu credinţă Celui ce S-a născut în Vitleem; iar nevoinţa Anisiei a adus chinuirea cea prin sânge, rugându-se Lui pentru noi.

A Născătoarei

Toiag ai odrăslit din rădăcina lui Iessei, Născătoare de Dumnezeu, născându-ne nouă astăzi floarea Dumnezeirii, pe Hristos, prea curată, pe Cela ce ca un Dumnezeu este neîncăput, iar acum ca pe un Prunc înfăşat cu scutece, Îl slăvim.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin boala...

Cu adevărat la înălţimea desăvârşirii celei curate te-ai suit fericită Melania, şi ai ajuns cetele celor fără materie, câştigându-ţi dorirea cea adevărată, unde te veseleşti de izvorul bunătăţilor; pentru aceea toţi te fericim.

Împreună cu cetele sihaştrilor te veseleşti, care s-au postit, şi patimile şi-au omorât; şi vezi frumuseţea lui Dumnezeu, cu faţă luminată care mai-nainte o aveai curată, prin curăţia minţii, Melania pururea lăudată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Umblând pe cărarea cea strâmtă, ai ajuns la lăţimea cea desfătată a Raiului, unde este bucuria celor ce prăznuiesc, unde este lemnul vieţii; neîncetat adu-ţi aminte de noi care săvârşim praznicul adormirii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce Se poartă minunat pe umerii Heruvimilor, acum şade în braţe de Fecioară curată, şi cu scutece Se înfaşă, dezlegând legăturile răutăţilor noastre, şi ca un prunc cu lapte Se hrăneşte, Cela ce hrăneşte toată suflarea.

Irmosul: Eva, adică, prin boala neascultării a adus blestemul înăuntru; iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Vlăstarul pe care L-ai purtat în pântece ai înflorit lumii Binecuvântarea. Pentru aceasta toţi te mărim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Sicriul moaştelor tale, izvorăşte mir de bun miros, vindecând bolile oamenilor fecioară muceniță mărită Anisia. Pentru aceea prăznuind pomenirea ta cea purtătoare de lumină, te rugăm: Roagă-te lui Hristos pentru cei ce te laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuvioasei, asemenea*

Melania pururea pomenită, lauda călugăriţelor, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, curăţeşte-mă luminându-mă pe mine, care despre amândouă părţile m-am înnegrit cu negreala patimilor; ca să te cinstesc luminat, şi să prăznuiesc pomenirea ta cea purtătoare de lumină.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului asemenea*

Dumnezeu, cel ce a fost pururea mai-nainte de începere şi este împreună cu Tatăl, acum din Duhul Sfânt se naşte negrăit din tine Fecioară, în Vitleem, în dumnezeiasca peşteră, şi înfăşându-Se este culcat în ieslea celor necuvântătoare, dezlegând legăturile greşelilor mele.

La Laude

Stihirile pe 4, glas al 6-lea:

Podobie: Îngereştile puteri mergeţi înainte...

O, ce taine mai presus de minte şi negrăite! Cum Cel neîncăput înfăşându-Se în scutece este culcat în ieslea celor necuvântătoare, ca un Prunc; mântuind pe toţi de necuvântare, şi suindu-ne la ceruri, pe noi care strigăm Lui: Binecuvântat eşti Dumnezeul nostru Cela ce Te-ai născut, slavă Ţie! *(de două ori)*

Pe Emmanuil, care S-a născut în peşteră, steaua L-a vestit de sus filozofilor, fiind El Soare al dreptăţii necuprins, şi în iesle cuprins, fiind îmbrăcat cu trup material; către care strigăm: Binecuvântat eşti Dumnezeul nostru Cel ce Te-ai născut, slavă Ţie.

Acum pe pământ S-a arătat Prunc, Cela ce din Tatăl s-a născut mai-nainte de veci. Bucură-te, toată zidirea! Cerurile să se veselească, văzând pe cei amăgiţi mai-nainte, iarăşi uniţi cu Dumnezeu şi strigând Lui: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Voind Te-ai pogorât plecând cerurile Doamne, şi Te-ai sălăşluit negrăit în pântece fecioresc, şi Prunc Te-ai cunoscut născându-Te în peşteră, şi Te-ai amestecat cu oamenii, arătând calea aleasă celor ce strigă Ţie: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ţie !

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *asemenea*

Nestricată, curată, cunoscându-se pe sineşi Fecioara după minunata şi netâlcuita ei naştere, strigă: Necuprinsule de cuvânt Doamne! Prunc înfăşat Te ţin pe Tine, şi Te slavoslovesc împreună cu păstorii, strigând cu credinţă: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 6-lea:

Podobie: Îngereştile puteri...

Cu toiag de fier te vei păstorii iudeule, ca un neascultător şi potrivnic proorocilor, că Fiului care S-a născut îi dă Tatăl în moştenire neamurile şi stăpânirea a tot pământul; iar pe tine te va lepăda vărsătorule de sânge, că nu te pleci a striga: Împăratul lui Israil, Hristos a venit.

Stih: Zis-a Domnul Domnului meu, şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale.

Strigă o Davide, strămoşule şi proorocule, pe cine numeşti Stea luminoasă, care a strălucit înaintea luceafărului? Pe Cel ce S-a născut mai presus de fire din Fecioară, căruia strigăm popoarele întru bucuria Născătoarei de Dumnezeu: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Stih: Din pântece mai-nainte de luceafăr Te-am născut.

Grăieşte de faţă o Isaie: Iată o Fecioară va lua în pântece fără de bărbat, şi va naşte fără de sămânţă pe Ziditorul şi Stăpânul tuturor veacurilor. Căruia strigăm întru bucuria Născătoarei de Dumnezeu, cântând luminat: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut din Fecioară, Dumnezeul nostru, slavă Ție !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glas al 5-lea*

Văzându-Te toată zidirea că Te-ai născut cu trup în Vitleem, pe Tine lucrătorul şi Ziditorul tuturor, se înnoieşte iarăşi şi se zideşte din nou. Soarele şi-a întins lumina, şi pământul se veseleşte, şi filozofii împăraţii de la Persia, din stea pricepându-se; păstorii spăimântându-se foarte, se miră, şi se închină lui Dumnezeu, dimpreună cu ceea ce L-a născut cu trup; o minune! Hrănitorul se hrăneşte din Maică prea curată, pentru mântuirea şi zidirea lumii.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul praznicului, Cântarea a 8-a, pe 6.

În această lună (decembrie), ziua a treizeci şi una - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Melania Romana

Slujba ei s-a pus mai-nainte în 30 de zile, pentru că aici în 31 de zile, odovăindu-se praznicul Naşterii lui Hristos, se cântă toată slujba a însuşi praznicului, afară de Vohod şi de Paremii. Iar după a 6-a Cântare punem şi Sinaxarul Sfintei Melania.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a treizeci şi una, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Melania Romana.

Stih: Nu cu mână materialnică şi cerneală Melania,
Ci Dumnezeu, deşi ai murit, între cei vii te scrie.
În treizeci şi una cu adevărat,
Melania din lume a zburat.

Aceasta a fost pe vremea împărăţiei lui Onorie, de neam slăvit şi luminat, care a iubit pe Domnul Hristos din tot sufletul ei, şi a vrut să-şi păzească fecioria, iar părinţii ei, şi fără voia ei au măritat-o, şi s-a făcut maică a doi copii; apoi murindu-i şi părinţii, şi copiii, şi ea părăsind cetatea, se află într-un locuşor afară din cetate, şi primea străinii ce mergea acolo, şi căuta pe cei ce erau la închisori şi la urgii.

După aceea vânzându-şi toate averile şi moşiile, şi tot ce a avut, care erau multe, a strâns aur miliarde, adică o sută douăzeci de mii de galbeni, care îi cheltui pe la mânăstiri şi pe la biserici, şi mânca în două zile odată, de acum a cincea zi, apoi numai sâmbătă şi Duminică gusta hrană, şi scria foarte iscusit şi cu meşteşug.

Deci aflându-se şapte ani în Africa, şi uşurându-se de cea multă avuţie ce avea, se duse la Alexandria, şi de acolo la Ierusalim, unde închizându-se într-o chilie, şi strângând nouăzeci de fecioare, le ţinea în cheltuiala ei, de toate câte le trebuia.

După acea cuprinzându-se de durerea coastelor, se bolnăvi foarte rău, şi chemând pe Teofil episcopul Ileterupolei, şi primind de la dânsul dumnezeiasca împărtăşire, şi şezând surorile, le zise cuvântul cel de apoi: Precum Domnului i s-a părut, aşa a şi făcut, şi îndată şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Zotic, hrănitorul de săraci.

Stih: Pe Zotic mulari sirepi târându-l aleargă săltând,
Începând calea de la pământ, şi în ceruri săvârşind.

Acesta era din Roma cea veche, de neam cinstit şi luminat, şi pedepsindu-se din copilărie cu tot felul de învățătura înţelepciunii, şi fiindcă era om cu minte, se mută de acolo, şi se duse la Constantinopol, cu voia şi cu porunca celui dintru împăraţi marelui împărat Constantin, şi se cinsti de către acela cu vrednicia magistrianului, venind împreună cu dânsul şi alţi oarecari boieri de la Roma la Constantinopol, adică cel ce era peste arme magistrian, şi Pavlin nepotul acestuia.

Pe lângă aceştia şi Olimvrie şi Viros, Sevir şi Marian, Antim, Urvichie, Isidor, Calistrat, Florentie, Euvul, Sampson, şi Studie, şi minunatul acesta Zotic, cu a căror nume se răspunde şi până astăzi cinstitelor locaşuri.

Şi se povesteşte că întru acea vreme a intrat bozia cea mare în Constantinopol, şi cum împăratul a dat poruncă, să se arunce în mare, cel ce va cădea într-acea boală, care moarte neputând vedea sau a auzi cinstitul acesta om, şi arzându-se de dragoste ce avea către Dumnezeu, merse la împăratul, şi zise: Să dea împăratul slugii sale aur mult, şi voi cumpăra mărgăritare şi pietre scumpe luminoase, întru slava şi cinstea împărăţiei sale, că foarte sunt eu cunoscător de acestea; şi îndată porunci împăratul să se facă aceasta.

Iar el ca un iubitor de Dumnezeu, şi iscusită slugă ce era lui Dumnezeu, dacă luă aurul ieşi afară vesel; şi dând o seama de preţ, răscumpără din moartea aceea a înecării, pe cei ce se dă de către eparhul la pierzare, şi-i luă de-i duse de cea parte de Vizantia, în muntele ce se chemă pe atunci Eleon. Şi făcând corturi şi colibe, i-a odihnit într-însele.

Această câştigată de Dumnezeu neguţătorie nu s-a ascuns de cei mulţi, de vreme ce le da mult ajutor în toate zilele, că erau mulţi, care făcându-se, putea să aducă mare foamete în cetate.

Iar după moartea marelui şi de-a pururea pomenitului împărat Constantin, luând toată împărăţia răsăritului, fiul său Constantie nu cu blagocestie, de vreme ce era arian, muncit-a cu multe feluri de munci pe mulţi din blagocestivi, căruia îi era urât şi fericitul Zotic, căci era pravoslavnic, însă se sfia pentru dragostea Sfântului Constantin tatălui său, ce avea către sfântul. Ci aflând bună pricină, îl hulea, că prin mijlocul lui venise în cetate boala leprei.

Şi se întâmplă de căzu într-acea boală şi fiica împăratului care o a dat tatăl său pe seama eparhului, ca să o înece în mare. Iar Sfântul Zotic dând slujitorilor obişnuita plată după obicei, o cumpără şi o puse cu ceilalţi leproşi.

Deci făcându-se foamete ce aştepta după lăsarea lui Dumnezeu, şi venind cetatea la lipsă de bucate, împăratul cerea să afle pricina foametei, de aceea găsind vreme napăstuitorii, şi pizmaşii adevărului, pârâră pe sfântul, şi adeveriră că el era pricina; căci da de prisosit hrană la cei leproşi, care erau mulţime nenumărată.
Iar împăratul auzind aceasta, şi contenindu-şi oarece mânia, se sfia puţin de sfântul, şi se trăgea înapoi, că doară va lua mărgăritarul şi pietrele scumpe; însă fiind invitat de oamenii voitori de rău, porunci să-I prindă.

Iar sfântul aflând, grăbi de intră pe ascuns în palatul împărătesc, şi se ivi înaintea împăratului, şi împăratul îi zise cu blândeţe de făţărie: Venit-a Magistriane corabia, care aduce mărgăritarele şi pietrele cele scumpe?

Cuviosul îi răspunse: A mea împărate, a venit. Pentru aceasta de-ţi este voia vino cu robul tău, şi o vei vedea adevărat.

Deci îndată împăratul nepunând vreme la mijloc, purcese a merge, iar fericitul Zotic alergând mai-nainte la Eleon, porunci să iasă din colibe fraţii întru Hristos, împreună cu fiica împăratului, să-i întâmpine cu lumânări aprinse.

Deci sosind împăratul la locul acela, şi văzând pe leproşi cu luminări aprinse, mirându-se de mulţime, zise: Ce sunt aceştia?

Iar el arătând cu degetul, zise: Aceştia sunt o împărate pietrele cele fără de preţ, şi mărgăritarii cei luminoşi, care le-am cumpărat cu multă trudă; iar împăratului părându-i-se lucru de batjocură, se aprinse de mânie, şi porunci de-l legară fără de nici o milă de mulari sălbatici, ca trăgându-l, degrabă să-l lipsească de viaţă, rupându-i-se mădularele pe pietre.

Deci îndată făcându-se aceasta, stând împăratul şi privind îmboldind slujitorii mularii cu bolduri, trăgea pe sfântul cu alergătură silnică, de la deal la vale, de care i s-a risipit mădularele tot bucăţi, şi i-a sărit ochii. Şi în locul ce s-a întâmplat acestea, îndată a izvorât izvor de apă curată, şi adăpătoare, care tămăduieşte toată boala şi slăbiciunea, întru lauda şi slava şi cinstea Iubitorului de oameni, Dumnezeu, şi slugii sale.

Deci dar fiind fericitul aşa târât şi-a dat sufletul la Dumnezeu, în care loc îndată stătură şi mularii neclintiţi, măcar că-i băteau slujitorii şi-i sileau; şi nu numai aceasta, ci o prea slăvită minune că şi cu glas omenesc, strigară auzind toţi, mustrând nemilostivirea şi cruzimea împăratului făcându-l orb şi nesimţit, şi ziseră: Aicea să se îngroape sfântul.

Acestea văzând, şi auzind împăratul, şi minunându-se se rugă lui Dumnezeu cu amare lacrimi şi suspinuri, şi cu zdrobită inimă strigând: Că din necunoştinţă a fost cele ce a făcut, şi îndată porunci de îngropară trupul sfântului cu mare socotinţă, şi cu nespusă cinste, şi cu mare osârdie făcu casă leproşilor cu cheltuieli împărăteşti, dând acolo de pomană multe sate şi venituri.

Iar cinstitele moaşte ale Sfântului Zotic, de atunci până în ziua de astăzi cu darul Iubitorului de oameni Dumnezeu, nu încetează a lucra minuni nepovestite.

Şi se face soborul lui în sfânta biserică a Sfântului apostol Pavel, ce este la Orfanotrofion, adică hrănitoarea de săraci.

Tot în această zi, Sfântul Ghelasie, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Ghelasie până la sfârşitul vieţii venind,
Râdea de viață, vrednică de râs fiind.

Tot în această zi, Sfintele zece fecioare din Nicomidia, străpungându-li-se ochii, şi strujindu-li-se coastele, s-au săvârşit.

Stih: Pentru străpungere şi strujire îndoită răsplătire cu adevărat.
Cunosc pe ceata fecioarelor cea de două ori cinci că au luat.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Olimpiodora în foc s-a săvârşit.

Stih: Olimpiodora pentru nevoinţa focului are daruri,
Laude, iar nu olimpienească cunună de flori.

Tot în această zi, Sfântul Gaie, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Dumnezeiescul Gaie multe dureri în viață a suferit.
Şi acum... strălucite răsplătirile durerilor a dobândit.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Nemi de sabie s-a săvârşit.

Stih: Bărbat purtător de sabie pe Nemi nu o îngrozeşte,
De ar şi muri de sabie, încă mai mult se veseleşte.

Sfântul mucenic Vusiris împuns cu bolduri de către femei s-a săvârşit.

Stih: Trupul lui Vusiris împuns ca pânza prin bolduri s-a văzut,
Prin care ţesătură nouă Domnului s-a ţesut.

Pomenirea Sfântului mucenic Gaudentie.

Stih: Nu de tot luptei nevoitorilor neînvăţat,
Gaudentie deşii nu prin luptă, duhul şi-a dat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

La Vecernie

Stihirile pe 6, Stihoavna şi celelalte. La sfârşit pomenim numele Sfintei Melania.

La Utrenie - la Dumnezeu este Domnul,...Troparul praznicului de trei ori şi Sedelnele praznicului. Canonul praznicului cel întâi cu Irmosul pe 8, şi al doilea cu Irmosul pe 6. Catavasiile: Hristos se naşte... şi celelalte ca la însuşi praznicul.

La Liturghie - Fericirile din Canoane, Cântarea a 9-a, pe 8. Prochimen şi Chinonicul Naştere. Iar Apostolul şi Evanghelia, a zilei.

A şti ni se cuvine: Că de se va întâmpla odovania praznicului Naşterii lui Hristos Duminică.

Sâmbătă seara - La Vecernia cea mică, Stihirile Învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu după obicei.

La Vecernia cea mare

Catisma întâia Fericit bărbatul... La Doamne strigat-am..., Stihirile Învierii 3, ale praznicului 4, glas 2 : Veniţi să ne bucurăm Domnului... şi ale Sfinţilor trei. Slavă... a Sfinţilor, glas 6: Pomenirea săvârşim.. Şi acum..., a praznicului, glas 2: August singur stăpânind...Vohod, Prochimenul zilei.

La Litie, Stihirile praznicului, Slavă..., glas 5: Magii împăraţii perşilor... Şi acum..., glas 6: Dănţuiesc îngerii toţi...

La Stihoavnă, Stihirile Învierii, Slavă..., a Sfinţilor, glas 6: Pomenirea Arhiereilor... Şi acum..., a praznicului.

La binecuvântarea pâinilor, Troparul: Născătoare de Dumnezeu... de două ori, şi al Sfinţilor odată: Bine vesteşte Iosife...

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul Învierii de două ori. Slavă..., al Sfinţilor, Şi acum..., al praznicului. După obişnuitele Catisme, Sedelnele Învierii, cu ale Născătoarei lor; Apoi: Fericiţi cei fără prihană... cu Troparele Învierii. Soborul îngeresc...Ipacoi al glasului şi citirea praznicului. Antifonul, Prochimenul glasului, şi Toată suflarea... Evanghelia Învierii: Învierea lui Hristos văzând... După Psalm 50 Stihira Învierii.

Canoanele: Al Învierii, cu Irmosul pe 4, al sfinţilor pe 4, şi ale praznicului, amândouă Canoanele, pe 6. Catavasiile praznicului: Hristos se naşte... După a 3-a Cântare, Condacul şi Icosul Sfinţilor şi Sedealna lor; Slavă..., Şi acum..., a praznicului După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul praznicului. La a 9-a Cântare, Ceea ce eşti mai cinstită... Exapostilaria Învierii. Slavă... a sfinţilor, Şi acum..., a praznicului.

La Laude: Stihirile Învierii pe 4, şi ale praznicului 4: Veseliţi-vă drepţilor... cu Pripelile lor. Slavă... a Sfinţilor, glas 8: Sângele şi focul... Şi acum... Prea binecuvântată eşti... Slavoslovia cea mare. După Sfinte Dumnezeule..., Troparul Învierii numai. Ecteniile şi Otpustul. Slavă..., Şi acum..., Stihira Evangheliei. La Ceasuri Troparul Învierii, Slavă..., al praznicului şi al Sfinţilor pe rând. Şi acum..., a Născătoarei ceasului, Condacul praznicului şi al Sfinţilor, le zicem schimbându-le.

La Liturghie

Fericirile glasului pe 4, ale praznicului întâiul Canon, Cântarea a 9-a, pe 4, şi al sfinţilor, Cântarea a 6-a, pe 4. După Vohod, Troparul Învierii, al praznicului şi al Sfinţilor Slavă..., Condacul sfinţilor, Şi acum..., al praznicului. Apostolul către Galateni: Fraţilor, arăt vouă Evanghelia care s-a binevestit de mine... Evanghelia de la Matei: Iar după ce s-au dus Magii, iată îngerul Domnului... chinonicul: Lăudaţi pe Domnul din ceruri.. şi al praznicului.

Vezi: De se va întâmplă după praznicul sau ieşirea Naşterii lui Hristos, Sâmbăta, Vineri seara, La Doamne strigat-am..., Slavă..., Şi acum..., a praznicului; iar a Născătoarei, cea dintâi a glasului ce se întâmplă, nu zicem.

Sfârşitul lunii Decembrie şi lui Dumnezeu slavă.

Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Anisia

Troparul Sfintei muceniţe Anisia, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anisia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărătesc întru Tine şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trimite-mi lumină mie, ce-lui ce laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină, prea lăudată, ca singura ce stai cu bucurie înaintea Tatălui luminilor, alungând, cu rugăciunile tale, viforul greşelilor mele.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sihăstria desţelenindu-ţi ogorul cel sufletesc, de Dumnezeu înţelepţită, lucrezi spicul muceniciei, păstrându-l pentru Plugarul cel ce ţi-a insuflat putere, fecioară muceniţă, vrednică de laudă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu mâna ta cea prea bogată împărţind averea cea vremelnică, ai dobândit viaţă bogată, care nicidecum nu se pierde şi vistierie nepieritoare şi mărire cerească, muceniţă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din tine, ceea ce eşti Preasfântă, Se naşte astăzi cu Trup asemănător nouă, Făcătorul a toată lumea şi este înfăşat în scutece, Cel ce a înfăşurat marea cu negură, Maică pururea Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcătorul, iubind frumuseţea sufletului tău, te-a logodit pe tine Sieşi mireasă, cu adevărat frumoasă şi fără de prihană, muceniţă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubind Patima Celui fără de patimă, care pentru noi cu moarte a fost omorât, cinstită muceniţă, cu moarte mucenicească mori.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o jertfă duhovnicească şi ca o aducere desăvârşit curată s-a adus Ţie, Dumnezeule, ceea ce a iubit crucea Ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Loc încăpător Ziditorului Celui Neîncăput te-ai făcut, încăpându-L pe El, cu Trup, Ceea ce eşti plină de dar şi cu totul fără de prihană.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ţinându-se pe urmele Tale cele purtătoare de viaţă, roaba Ta este rănită cu suliţa în coastă şi trece nevătămată de sabia cea chinuitoare, lăudându-Te pe Tine, Stăpâne Hristoase.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind cu razele muceniciei şi încununată fiind cu nestricăcioasă cunună, bucurându-te stai înaintea lui Hristos, Mirelui tău, muceniţă Anisia prea lăudată.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu împotriviri mucenicești ai răsturnat, surpându-l, pe cel ce a îndrăznit să înşele pe Eva cea dintâi, arătându-l neputincios şi bucurându-te, strigai: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce a zidit fiinţele cele fără de materie astăzi Se naşte cu Trup, ca un Om din tine, Maica lui Dumnezeu căruia cântăm: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Tine Doamne, cunoscându-Te muceniţa Ta, izvor de mântuire, a băut până la fund paharul muceniciei, neîndoindu-se cu inima.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

O, mieluşea a lui Hristos! O, junghiere bine primită de Dumnezeu! O, jertfă fără de prihană a Domnului! Purtătoare de Dumnezeu, roagă-te să ne mântuim noi.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumină prea strălucitoare ai ajuns, apropiindu-te de Lumina cea mare şi luminezi pe cei ce prăznuiesc sfântă pomenirea ta, muceniţă Anisia.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Curgerea stricăciunii a încetat pentru că Fecioara a născut fără de stricăciune pe Cel ce a eliberat din stricăciune firea oamenilor cea stricată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luând cuget bărbătesc, în trup femeiesc, muceniţă, ai ieşit la luptă cu vrăjmaşii cei fără de trup şi cu sabia răbdării i-ai ucis pe ei.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu mulţimea sângelui ai uscat marea relei credinţe şi ai adăpat cinstită Biserica lui Hristos, Sfântă Anisia, purtătoare de biruinţă, lauda fecioarelor.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neudată ai trecut prin furtuna nevoinţelor şi povăţuită fiind de mâna Celui ce pe toate le-a făcut cu cuvântul, ai ajuns la liman de mântuire, fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce a zidit după Chipul Său pe Om, din multă milosti-vire îl zideşte din nou, din tine Fecioară, Maica lui Dumnezeu, îmbrăcându-Se pe de-a întregul cu el.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit...

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Casa sufletului tău, muceniţă, duhovniceşte fiind întărită prin mărturisirea lui Hristos, când s-au pornit valurile chinurilor, nicidecum nu s-a zdruncinat; ci, ai strigat: Dumnezeule, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoscând pe Hristos Soarele dreptăţii, muceniţă, nu ai vrut să jertfeşti soarelui, după porunca nelegiuitului tiran; ci, ai cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sfinţitele tale sângiuri vopsindu-ţi haina mohorâtă şi încununat fiindu-ţi capul cu cunună de biruinţă, muceniţă, stai acum înaintea lui Dumnezeu, Împăratul cel Nemuritor, veselindu-te.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce înfăşoară cerul cu nori şi pământul cu negură, născându-Se din pântecele tău, cu scutece este înfăşat şi în iesle este culcat, Maică a lui Dumnezeu fără de prihană, dezlegându-mi lanţurile greşelilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat; şi puterea focului au stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de dreapta credinţă, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Orfanilor, văduvelor şi lipsiţilor şi tuturor celor din nevoi ai împărţit bogăţia, iubind poruncile cele nestrămutate ale Atotţiitorului şi bând cu adevărat cinstitul pahar al muceniciei ţi-ai potolit setea, cinstită fecioară.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o zestre ai adus lui Hristos postirea, lacrimile, uciderea patimilor, vărsarea sângelui şi împungerea coastei. Pentru aceasta ţi-a şi dat ţie cunună, care nu se învecheşte şi cămară ce nu se strică şi mărire nepieritoare.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În Lumină locuieşti împreună cu îngerii, în cetele fecioarelor şi în adunările mucenicilor; împreună prăznuind faţă către faţă cu Mirele tău şi împărtăşindu-te de mărirea cea luminată, Sfântă muceniţă Anisia, strigi: toate lucrurile lăudaţi pe Domnul!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată acum lămurit a lipsit domn şi povăţuitor din neamul lui Iuda; că tu, cea fără de prihană, ai născut pe Cel mai înainte pus de o parte, pe Hristos, Aşteptarea neamurilor, Căruia cântăm: binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce dau cinstire chipurilor de piatră în locul Ziditorului, nesuferind a te ve-dea plecată lui Dumnezeu, mărită Anisia, te-au tăiat cu sabia, logodindu-ţi prin moarte dumnezeiască nemurire.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetatea tesalonicenilor se laudă cu scutecele şi cu nevoinţele tale, muceniţă, fecioară, iar Biserica celor întâi-născuţi, având dumnezeiescul tău duh se veseleşte cu drepţii.

Stih: ***Sfântă muceniţă Anisia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tămâie, aur şi smirnă au adus magii, cu credinţă, Celui ce S-a născut în Betleem; iar purtătoarea de biruinţă a adus nevoinţele cele prin sânge ale muceniciei, rugându-se Lui pentru noi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Toiag ai odrăslit din rădăcina lui Iesei, Născătoare de Dumnezeu, născându-ne nouă astăzi pe Hristos, Floarea Dumnezeirii, prea curată, Cel ce ca Dumnezeu este Neîncăput, iar acum ca un Prunc este înfăşat cu scutece.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Peste patimile trupului împărăţind prin suferinţe făcătoare de viaţă, cu dreaptă credinţă ţi-ai vopsit cu însuţi sângele tău haina nestricăcioasă, cinstită muceniţă Anisia. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă fără de prihană a Împăratului tuturor. Izbăveşte-ne deci, din primejdii pe noi, cei ce săvârşim cu credinţă mărită pomenirea ta.

Sedelna Praznicului Naşterii Domnului, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit; Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Veniţi să vedem, credincioşilor, unde S-a născut Hristos; drept aceea să vedem unde merge steaua cu magii, împăraţii de la Răsărit; acolo îngerii cântă neîncetat; păstorii, petrecând noaptea în câmp, cântare vrednică grăiesc: Slavă întru cei de sus, Celui ce S-a născut astăzi în peşteră din Fecioară şi de Dumnezeu Născătoarea, în Betleemul Iudeii.

Acatistul Sfintei muceniţe Anisia

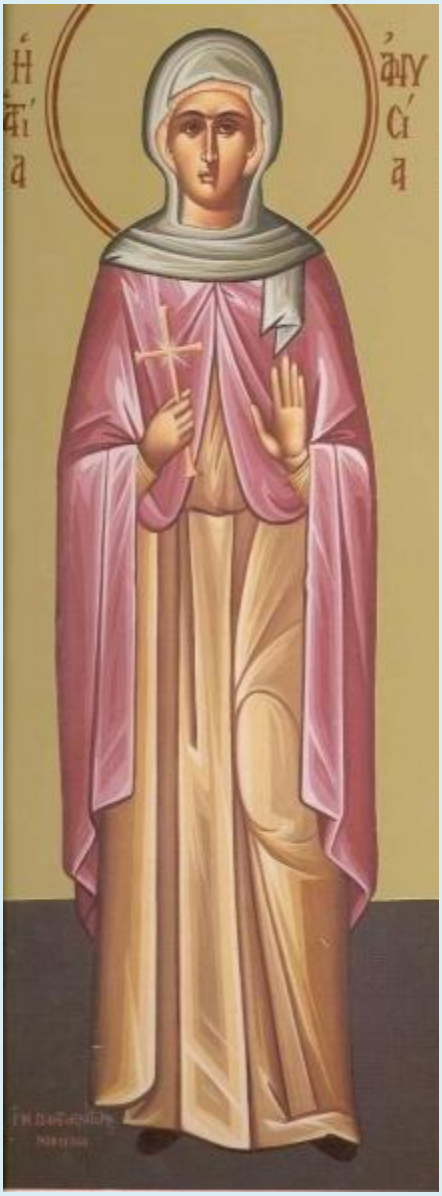

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfintei mucenițe Anisia fecioara - 30 decembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=3N1M4quVyHg

&&&

Condacul 1

Veniţi toţi iubitorii de prăznuiri să încunună cu laude, pe ceea ce a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos Dumnezeu adevărat şi a surpat pe începătorul răutăţii care pe mulţi i-a înşelat, abătându-i de la dreapta credinţă, iar noi văzând biruinţele ei cu veselie să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!***

Icosul 1

Cetatea Tesalonicului te are pe tine ocrotitoare Sfântă muceniţă Anisia, căci având tu multe bogăţii nu te-ai legat cu inima de ele, deşi copil fiind, ci din fragedă vârstă ai cunoscut pe Hristos Dumnezeu adevărat, căruia I-ai slujit cu toată osârdia, iar noi văzând acestea te lăudăm zicând:
Bucură-te, că părinţii tăi ţi-au împodobit sufletul cu virtuţi creştineşti;
Bucură-te, că ai fost hrănită cu învăţăturile dreptei credinţe;
Bucură-te, că în loc de lapte ai primit mai mult hrană duhovnicească;
Bucură-te, că înţelepciunea ţi-a fost dascăl din pruncie;
Bucură-te, că pe aceasta ai iubit-o mai mult decât jocurile copilăriei;
Bucură-te, că buna cuviinţă s-a arătat pe chipul tău, deşi erai tânără cu vârsta;
Bucură-te, că adeseori udai pământul în rugăciunile tale;
Bucură-te, că înţelegeai cu uşurinţă cele ce citeai din sfintele cărţi;
Bucură-te, că frumuseţile tale trupeşti le ascundeai stând în cămara ta;
Bucură-te, că te-ai ferit cu tot dinadinsul să fii pricină de sminteală;
Bucură-te, că erai nerăbdătoare să ajungi la locaşurile cele cereşti;
Bucură-te, că sufletul tău dorea să fie împreună cu Mirele cel ceresc;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 2

Trecerea părinţilor tăi la cele veşnice ai socotit-o a fi bun prilej de a împărţi averea ta cea multă la săraci, dorind mai bine a trăi în sărăcie decât în bogăţie, pe care o socoteai piedică în calea mântuirii drept acea noi, văzând acestea, cu dragoste cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Lui Iov te-ai asemănat în răbdare, lui David în blândeţe, lui Solomon în înţelepciune, căci cu rugăciunea ai biruit toate poftele şi patimile acestei lumi trecătoare, făcându-te templu al Duhului Sfânt, care te umbrea şi te ocrotea de năvălirile vrăjmaşilor, iar credincioşii văzând biruinţele tale cele mari, îţi cântă unele ca acestea:
Bucură-te, că înţelepciunea ta a întrecut cu mult pe cea a înşelătorului;
Bucură-te, că ai călcat puterea lui cu rugăciunile tale;
Bucură-te, ceea ce ţi-ai făcut comoară în ceruri;
Bucură-te, că nu ţi-a părut rău după bogăţia cea pieritoare;
Bucură-te, că pe cei săraci ai mângâiat dându-le cele trebuincioase vieţii;
Bucură-te, că aceia te binecuvântau pentru binefacerile ce le-au primit de la tine;
Bucură-te, îţi cântau ţie orfanii şi văduvele;
Bucură-te, că nu ţi-ai oprit nimic din toată avuţia ci pe toată ai împărţit-o săracilor şi scăpătaţilor;
Bucură-te, că ai lucrat cu mâinile tale pentru a-ţi câştiga hrana cea de fiecare zi;
Bucură-te, că ai scăpat de toate grijile cele lumeşti;

Bucură-te, că vrăjmaşul a pierit, neizbutind nimic împotriva ta;
Bucură-te, că milostivirea ta nu are margini;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 3

Multe ispite ai răbdat din pricina râvnei tale pentru Domnul, căci diavolul voia cu orice chip să te abată de pe calea cea bună şi să te împiedice a urma calea mântuirii, dar tu cu rugăciunile tale l-ai biruit iar credincioşii de toate vârstele cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

„Să împărţim toate, ca să luăm apoi toate însutit”, ziceai fecioară întru tot lăudată, bucurându-te că ai scăpat de cursele diavolului, ca o pasăre din mâna vânătorului, zburând către înălţimile cereştii împărăţii, unde te aştepta Stăpânul Hristos cel ce a făcut toate şi te-a păzit nevătămată, pentru aceea primeşte şi de la noi laudele acestea:
Bucură-te, credincioasă slugă a Domnului;
Bucură-te, că ai înmulţit talantul cel dat ţie de Stăpânul Hristos;
Bucură-te, că nu l-ai îngropat în pământ după sfatul celui viclean;
Bucură-te, că în cer s-a înmulţit vistieria ta;
Bucură-te, că ţi-ai pus inima ta acolo unde era şi comoara;
Bucură-te, că Împăratul ceresc a dorit frumuseţea sufletului tău;
Bucură-te, căci cu toată osârdia ţi-ai păzit fecioria trupului şi a sufletului;
Bucură-te, că până la cea din urmă a ta suflare ai luptat împotriva uneltirilor diavolului;
Bucură-te, căci cu amar se tânguia vrăjmaşul când s-a văzut biruit;
Bucură-te, că spre Domnul ai aruncat grija ta după îndemnul proorocului David;
Bucură-te, mieluşeaua cea fără de răutate a Păstorului cel bun;
Bucură-te, că ai moştenit pământul celor blânzi;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 4

Ca o mlădiţă roditoare a Pomului Vieţii te-ai arătat în nevoinţele tale muceniţă Anisia, căci Tatăl te-a curăţit ca mai multă roadă să aduci prin suferinţele cele de multe feluri, pe care le-ai luat ca pe o băutură prea dulce şi bine mirositoare căci nu ai cârtit împotriva Ziditorului, ci cu multă veselie ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Dragostea ta pentru cei săraci şi nevoiaşi, pururea ne îndeamnă spre a te lăuda fără încetare, căci pe cei din legături şi din temniţe îi cercetai adesea şi îi mângâiai pe

fiecare dintre ei cu ce aveau nevoie, iar pe cei mâhniţi îi alinai cu vorbe bune umplându-i de nădejdea mântuirii, iar noi bine ştiind a ta iubire de aproapele şi de Dumnezeu, îţi aducem în dar unele ca acestea:
Bucură-te, bună sfătuitoare a celor deznădăjduiţi;
Bucură-te, că din vistieria cea bună a inimii tale ai scos lucruri bune;
Bucură-te, că le-ai împărţit tuturor cu dărnicie;
Bucură-te, căci cu dărnicie ai secerat spicele Vieţii veşnice;
Bucură-te, că pentru biruinţă ai primit de la Domnul apa cea vie;
Bucură-te, că însetând după dreptate, îndată o ai dobândit;
Bucură-te, că nădejdea ta în Domnul nu a fost ruşinată;
Bucură-te, că Domnul te-a încununat pentru vitejia luptelor tale;
Bucură-te, că deşi femeie fiind ai avut tărie întocmai ca un bărbat;
Bucură-te, că vârsta ta nu te-a împiedicat a lua cununa biruinţei;
Bucură-te, că te-ai lepădat de orice mângâiere trupească;
Bucură-te, că vieţuirea ta s-a asemănat cu a îngerilor;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 5

Ca un stâlp de foc se înălţau rugăciunile tale către tronul PreaSfintei Treimi, când cereai să fii învrednicită a fi părtaşă Patimilor Domnului, căci doreai să-ţi primeşti sfârşitul prin nevoinţă mucenicească. Noi însă văzând această dorinţă a ta neîndoită, cu bucurie cântăm lui Dumnezeu celui ce te-a întărit pe tine: ***Aliluia!***

Icosul 5

Ca un zid nezdruncinat ţi-a fost rugăciunea cea neîncetată în lupta cu puterile întunericului, că deşi vrăjmaşul îţi aducea deseori lenevire, tu cu rugăciunile tale îi strica-i toate uneltirile lui iar el fugea departe, neputând a se apropia de tine multă vreme, iar noi creştinii, văzând darul lui Dumnezeu care locuia întru tine, cu umilinţă grăim acestea:
Bucură-te, că ai strălucit ca o lumină în mijlocul întunericului;
Bucură-te, că ai fost stăpână peste patimile cele stricătoare de suflet;
Bucură-te, că le-ai stins pe ele cu ploaia rugăciunilor tale;
Bucură-te, că nevoinţele tale nimeni nu le poate spune;
Bucură-te, ocrotitoarea şi sprijinitoarea celor ce-ţi poartă numele cu vrednicie;
Bucură-te, că nimeni nu rămâne fără ajutor din cei ce aleargă la tine cu credinţă;
Bucură-te, că eşti grabnică ajutătoare celor nevoiaşi;
Bucură-te, că rugăciunile tale înaintea lui Dumnezeu nu rămân neascultate;
Bucură-te, ceea ce te înduri de cei asupriţi;
Bucură-te, că nu te-ai înfricoşat de balaurul cel cu multe capete;
Bucură-te, că l-ai surpat pe el cu toată viclenia lui;

Bucură-te, că niciodată nu te-a putut supune voii lui;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 6

Văzându-se începătorul răutăţii biruit şi călcat în picioare de către o tânără fecioară, se tânguia cu amar neştiind ce să mai facă pentru a stârpi cu totul pe creştinii cei nevinovaţi, s-a folosit de sluga sa cea credincioasă împăratul Maximian, care a poruncit că oricine poate să omoare pe creştini fără teamă de judecată, neştiind necuratul că se osândeşte pe sine prin aceasta, iar noi minunându-ne de iconomia lui Dumnezeu, îi cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul 6

Inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi, grăieşte proorocul David, iar tu frumoasă fecioară ai adus lui Dumnezeu această jertfă bine plăcută a nevoinţei mucenicești, care te-a făcut strălucitoare ca şi soarele în împărăţia lui Dumnezeu, pe care ai dorit-o cu tot sufletul tău, tu ajută-ne nouă cu rugăciunile tale cele bine primite înaintea lui Hristos Dumnezeu, ca să-ţi aducem laude ca acestea:
Bucură-te, că ai alergat spre mucenicie ca spre un ospăţ mare;
Bucură-te, că dragostea ta a întrecut cu mult răutatea tiranului împărat;
Bucură-te, că ţi-ai întors ochii de la deşertăciuni;
Bucură-te, că i-ai deschis doar pentru a vedea cele bune şi folositoare;
Bucură-te, că ai fost afierosită lui Dumnezeu încă din pântecele maicii tale;
Bucură-te, că prin semnul Sfintei Cruci ai spulberat puterea vrăjmaşilor;
Bucură-te, că ţi-ai aşteptat sfârşitul ca pe o zi de mare sărbătoare;
Bucură-te, fecioară de Dumnezeu înţelepţită;
Bucură-te, comoară de Dumnezeu păzită;
Bucură-te, că întocmai ca o albină ai adunat mierea dreptei credinţe;
Bucură-te, că întunecimea închinării la idoli ai luminat-o cu învăţăturile tale cele drepte;
Bucură-te, mireasa lui Hristos Dumnezeu cea înţeleaptă;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 7

Drumul vieţii tale a fost scurt pe acest pământ, căci ţi-a fost curmat de către un ostaş întunecat cu închinarea idolească, deoarece nu ai vrut să te alături celor nebuni şi spurcaţi la inimă şi la minte, ci ai ales mai bine a muri creştină decât a trăi în păgânătate, pentru aceea noi văzând curajul tău, cântăm lui Dumnezeu cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 7

Întreitele valuri ale lumii acesteia trecătoare care înecă pe toţi cei ce intră în ea, nu te-au putut vătăma pe tine care ţi-ai pus nădejdea în Domnul Hristos, căci te-a păzit nevătămată, pentru aceea cu smerenie îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, că toată viclenia lui Veliar ai vădit-o;
Bucură-te, că deşi a supus pe mulţi, pe tine nu te-a putut supune;
Bucură-te, că gândirea ta era tot timpul la Ziditorul;
Bucură-te, că neclintită ţi-a rămas hotărârea ta de a rămâne creştină;
Bucură-te, că inima ta era plină de dorul lui Hristos;
Bucură-te, că doreai să mori cât mai degrabă pentru a ajunge în Împărăţia Cerurilor;
Bucură-te, că heruvimii ţi-au făcut cărare către tronul PreaSfintei Treimi;
Bucură-te, că serafimii şi toate Puterile cereşti s-au bucurat pentru tine;
Bucură-te, că ai fost rânduită în ceata fecioarelor celor înţelepte;
Bucură-te, că Hristos te-a răsplătit cu multe daruri pentru nevoinţa ta;
Bucură-te, că diadema frumuseţii şi a fecioriei ai luat;
Bucură-te, că în ceruri cu sfinţii te veseleşti;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 8

Pământul s-a sfinţit cu sângele tău, pe care ţi l-ai vărsat pentru credinţa cea dreaptă în Hristos Dumnezeu cel ce şi-a vărsat sângele Său pentru noi şi pentru a noastră mântuire, căruia în vecii nesfârşiţi Îi cântăm împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 8

Suspinurile tale s-au auzit la cer înaintea lui Dumnezeu, drept aceea, degrab a împlinit cererea ta şi te-a luat la Sine spre a-L lăuda împreună cu îngerii, cu arhanghelii şi cu toate Puterile cereşti, drept aceea primeşte şi de la noi nevrednicii aceste laude:
Bucură-te, că ai fost ca o mamă pentru sărmani;
Bucură-te, povăţuitoarea orbilor;
Bucură-te, sprijinul şi îmbărbătarea celor slabi la suflet;
Bucură-te, mijlocitoarea păcătoşilor către Dumnezeu;
Bucură-te, că demonii se izgonesc cu rugăciunile tale;
Bucură-te, folositoarea celor ce aleargă la mijlocirea ta;
Bucură-te, că ai oprit năvălirile demonilor celor cumpliţi;
Bucură-te, că puterea lor s-a arătat înaintea ta ca praful în faţa vântului;
Bucură-te, că şi după moarte faci minuni;
Bucură-te, că eşti ajutătoare celor ce se primejduiesc pe marea vieţii acesteia;
Bucură-te, că alini durerile celor suferinzi;
Bucură-te, că întăreşti bătrâneţile cele slabe;

Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 9

Tinerii de toate vârstele te laudă pe tine Sfântă muceniţă Anisia şi cu dragoste şi credinţă se închină chipului tău celui cinstit, deoarece cuvintele omeneşti nu pot să spună bărbăţia sufletului de care ai dat dovadă deşi tânără fiind, pentru aceasta Îi cântăm Celui ce te-a întărit pe tine, laudă de mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ziua trecerii tale din această viaţă la cele veşnice, ne aminteşte mereu de osârdia cu care ai mers pe urmele Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi ca o mieluşea fără prihană ai urmat Păstorului celui bun care te-a chemat în staulul oilor Sale care au ascultat de glasul Lui, iar noi văzând iconomia Sa cea pentru noi şi minunându-ne de ascultarea ta, îţi zicem unele ca acestea:

Bucură-te, că nu te-ai înfricoşat să mărturiseşti pe Hristos, Dumnezeu adevărat;
Bucură-te, că şi El te-a mărturisit înaintea Tatălui şi a îngerilor;
Bucură-te, că Evanghelia lui Hristos ai împlinit-o;
Bucură-te, că fără greutate ai purtat jugul cel bun;
Bucură-te, că sarcina cea uşoară cu veselie ai primit-o;
Bucură-te, că până la sfârşit ai suferit ispitele vieţii;
Bucură-te, că mântuire ţi-au pricinuit ţie toate acestea;
Bucură-te, că în cer ţi-ai agonisit plata faptelor şi a ostenelilor tale;
Bucură-te, că sfinţii te-au primit în locaşurile lor;
Bucură-te, că te-ai învrednicit a fi sălăşluită în sânurile lui Avraam;
Bucură-te, că mare plată ai dobândit de la Hristos pentru nevoinţa ta;
Bucură-te, că te-ai învrednicit a vedea pe Dumnezeu în ceruri;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 10

Prin viaţa ta cea pământească, ne-ai lăsat pildă de vieţuire cu adevărat creştinească, arătându-ne că mântuirea se dobândeşte fără prea multă osteneală, dacă cerem ajutorul lui Dumnezeu care poate să ne mântuiască şi căruia Îi cântăm cântare de biruinţă: ***Aliluia!***

Icosul 10

Pomenirea ta cea vrednică de laudă o prăznuim astăzi noi credincioşii care te cinstim cu multă evlavie şi bucurie, deoarece credem cu adevărat că mijloceşti împreună cu Născătoarea de Dumnezeu şi cu toţi sfinţii pentru izbăvirea noastră din cursele vrăjmaşului cel pierzător de suflete şi urâtorul de bine, iar noi păcătoşii nu ne pricepem ce să zicem, fără numai aceste laude:

Bucură-te, că Cetele îngerilor s-au mirat de tăria ta;

Bucură-te, că te-au însoţit până la tronul PreaSfintei Treimi;
Bucură-te, că demonii nu au avut cu ce să te învinuiască;
Bucură-te, că a fost ruşinată viclenia lor;
Bucură-te, că nu ai fost amăgită de răutatea lor;
Bucură-te, că i-ai supus pe ei sub picioarele tale;
Bucură-te, că se tânguiau de pierderea ta;
Bucură-te, că ţi-ai făcut scut nebiruit rugăciunea cea neîncetată;
Bucură-te, că ai frânt toate legăturile lor;
Bucură-te, că în laţurile lor s-au prins cei ce le-au făcut;
Bucură-te, că i-ai ocărât pe ei pentru îndrăzneala lor cea neruşinată;
Bucură-te, că Domnul a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 11

Cine a auzit vreodată ca o fecioară tânără să biruiască pe demonii cei cumpliţi, care s-au oştit cu toţii împotriva ei să o înşele cu diferite meştesuguri născocite de răutatea lor, dar fecioara nu şi-a plecat urechea la sfatul lor, ci ca o porumbiţă fără prihană a zburat la Cel ce a zidit-o pe ea, căruia acum iÎ cântă în vecii nesfârşiţi cântarea de biruinţă: ***Aliluia!***

Icosul 11

Vieţuind puţin timp pe pământ, ai plinit ani îndelungaţi, că deşi ai avut trup de fecioară tânără, mintea şi înţelepciunea ţi-au fost ca a unui bătrân iscusit, căci ţi-ai cheltuit viaţa cu folos, atât pentru tine cât şi pentru semenii tăi, pentru aceasta noi netrebnicii robii tăi îţi aducem laudele acestea:
Bucură-te, că înţelepciunea pe care o ai iubit ţi-a fost călăuză în viaţă;
Bucură-te, că nu ai râvnit nimic din cele trupeşti;
Bucură-te, că dorirea ta ţi-ai îndreptat-o spre Hristos Mirele tău;
Bucură-te, că nu ai părăsit calea cea îngustă şi cu chinuri;
Bucură-te, că ai umblat pe ea fără şovăire;
Bucură-te, că ai dat mulţumire lui Dumnezeu pentru toate în viaţă;
Bucură-te, că ţi-ai dus crucea ta cu faţă veselă;
Bucură-te, că ai ruşinat pe ostaşul care te silea pe tine la închinarea idolească;
Bucură-te, că ai socotit a fi mai înţelept lucru a cinsti pe Ziditor iar nu zidirea;
Bucură-te, că haina botezului tău o ai păzit neîntinată;
Bucură-te, că ai avut dreaptă socoteală întru toate;
Bucură-te, că sfântul înger, păzitorul tău te-a păzit până la cea din urmă a ta suflare;
Bucură-te Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 12

Vremea sfârşitului nostru este aproape şi vine moartea de care nimeni nu poate să scape, căci pământ suntem şi în pământ vom merge cu toţii; drept aceea cădem cu umilinţă înaintea ta Sfântă muceniţă Anisia, care pentru numele lui Hristos ai pătimit şi ţi-ai vărsat sângele, pe care roagă-L să ne dea vreme de pocăinţă şi întoarcere la calea mântuirii mai înainte de sfârşit, ca să-I cântăm cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 12

Nimeni din cei legaţi cu poftele şi cu patimile nu este vrednic a sluji Ziditorului nostru Dumnezeu, căci a sluji lui Dumnezeu este lucru mare şi înfricoşat, însă tu frumoasă fecioară de Dumnezeu purtătoare te-ai dovedit a fi plină de râvnă dumnezeiască şi ne-ai arătat cum se poate apropia cineva de Dumnezeu prin post, rugăciune şi milostenie, iar noi păcătoşii nu ne pricepem cum să te lăudăm după vrednicie, ci îţi aducem laude ca acestea:

Bucură-te, ceea ce cu îndârjire ai luptat împotriva răutăţii diavoleşti;
Bucură-te, că eşti de aceeaşi râvnă cu apostolii;
Bucură-te, că te-ai încununat cu mucenicii;
Bucură-te, că dănţuieşti cu cetele cuvioşilor;
Bucură-te, că plată de mărturisitoare ai luat;
Bucură-te, că ai vieţuit îngereşte în trup de lut;
Bucură-te, că te-ai asemănat serafimilor în slăvirea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că diavolii nu pot suferi numele tău;
Bucură-te, că i-ai izgonit ca pe nişte neputincioşi;
Bucură-te, că sfintele tale moaşte izvorăsc minuni de tămăduiri;
Bucură-te, că opreşti năvălirile demonilor întocmai ca o stavilă;
Bucură-te, că stârpeşti întunecimea idolească cea pierzătoare de suflete;
Bucură-te Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 13 (de 3 ori)

O, prea lăudată muceniţă Anisia pururea pomenită, fii mijlocitoare pentru noi păcătoşii care alergăm la ajutorul şi la folosinţa ta, cu care poţi să ne ajuţi nouă celor ce ne aflăm în noianul patimilor lumeşti, ca izbăvindu-ne cu rugăciunile tale, să-I cântăm lui Dumnezeu, în Împărăţia Sa cea cerească, cântare de biruinţă; ***Aliluia!***

Apoi, se zice iarăşi:

Icosul 1

Cetatea Tesalonicului te are pe tine ocrotitoare Sfântă muceniţă Anisia, căci având tu multe bogăţii nu te-ai legat cu inima de ele, deşi copil fiind, ci din fragedă vârstă

ai cunoscut pe Hristos Dumnezeu adevărat, căruia I-ai slujit cu toată osârdia, iar noi văzând acestea te lăudăm zicând:
Bucură-te, că părinţii tăi ţi-au împodobit sufletul cu virtuţi creştineşti;
Bucură-te, că ai fost hrănită cu învăţăturile dreptei credinţe;
Bucură-te, că în loc de lapte ai primit mai mult hrană duhovnicească;
Bucură-te, că înţelepciunea ţi-a fost dascăl din pruncie;
Bucură-te, că pe aceasta ai iubit-o mai mult decât jocurile copilăriei;
Bucură-te, că buna cuviinţă s-a arătat pe chipul tău, deşi erai tânără cu vârsta;
Bucură-te, că adeseori udai pământul în rugăciunile tale;
Bucură-te, că înţelegeai cu uşurinţă cele ce citeai din sfintele cărţi;
Bucură-te, că frumuseţile tale trupeşti le ascundeai stând în cămara ta;
Bucură-te, că te-ai ferit cu tot dinadinsul să fii pricină de sminteală;
Bucură-te, că erai nerăbdătoare să ajungi la locaşurile cele cereşti;
Bucură-te, că sufletul tău dorea să fie împreună cu Mirele cel ceresc;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!

Condacul 1

Veniţi toţi iubitorii de prăznuiri să încununăm cu laude, pe ceea ce a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos Dumnezeu adevărat şi a surpat pe începătorul răutăţii care pe mulţi i-a înşelat, abătându-i de la dreapta credinţă, iar noi văzând biruinţele ei cu veselie să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia, mult pătimitoare!***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei muceniţe Anisia, fecioara şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin !

Imnografie

Troparul Sfintei muceniţe Anisia: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anisia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Troparul Sfintelor Melania şi Anisia (30 decembrie), glasul al 4-lea: Păşit-aţi pe calea virtuţii până la sfârşit, închinându-vă lui Dumnezeu Cuvântul: în încercări te-ai bucurat, Anisia, iar tu, Melania, strălucit-ai cu lumina nepătimirii. Împreună strălucind lumii cu razele virtuţii, iar noi acum vă cerem: rugaţi-l pe Hristos Domnul să ne dăruiască harul Său!

Condacul Sfintele Melania şi Anisia (glas 3): Ca un opaiţ cu îndoită lumină, luminaţi Biserica lui Hristos cu tainică strălucire că tu, Anisia, în încercări muceniceşti adus-ai rod însutit, iară tu, Melania, cu lumina nevoinţei ai strălucit. Învrednicinduvă de viaţa cea nestricăcioasă a fericiţilor!

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Anisia, fecioara

Cuvant Ortodox - Sfânta muceniţă Anisia, fecioara - 30 decembrie:
https://www.youtube.com/watch?v=z5nQV6OW_v0

***

În vremea prigonitorului Maximian era o fecioară cu numele Anisia, născută în vestita cetate a Tesalonicului. Era născută din părinţi bogaţi şi credincioşi, învăţându-se frica Domnului, dar mai mult sporind în fapte bune, decât cu anii, pentru că părinţii ei o hrăneau mai mult cu dogmele bunei credinţe decât cu laptele. Trecând anii săi cei prunceşti, se vedea buna ei cuviinţă mai presus de nădejde şi o învăţa cu citirea de cărţi mai deosebite; iar ea, fiind înţeleaptă, cu înlesnire toate le înţelegea, arătând roduri vrednice de învăţătură.

Fiind plină de duhul lui Dumnezeu şi de obiceiurile cele îngereşti, cu adevărat strălucea faţa ei de o frumuseţe aleasă, neieşind din casa sa şi ascunzându-şi frumuseţea tinereţilor sale în cămara sa. De multe ori grăia către sine cu mâhnire: *"O! înşelătoare viaţă a tinereţii, care, sau vatămi pe alţii, sau singură te vatămi de alţii; bune sunt bătrâneţele, dar vai mie că lungimea vremii mă umple de mâhnire, căci multă vreme mă desparte de cele cereşti".* Niciodată nu înceta această fecioară a chema pe Hristos întru ajutor, plecându-şi genunchii şi udând pământul cu lacrimi.

Trecând părinţii ei la Domnul, s-a făcut moştenitoarea averii părinteşti şi cugeta ce va face cu acea bogăţie pe care o moştenise. Căci avea adunată o visterie mare de aur şi de argint şi case prea măreţe, multe turme de dobitoace, robi şi roabe, mulţime nenumărată de haine de mare preţ, de mătase ţesute cu fir, podoabe de aur şi tot felul de mărgăritare şi de pietre scumpe şi stălucea cu mărimea bogăţiei.

Acestea văzându-le, Sfânta Anisia zicea: *"Cum ne vom mântui întru atâtea bogăţii pământeşti? Cum vom călca capul balaurului şi cum ne vom dezbrăca de înşelăciunea lui ca de haină? Însă ştiu ce voi face. Împotriva balaurului voi face meşteşug de balaur; că el, în toţi anii, dezbrăcându-se de pielea lui cea veche, se înnoieşte; deci să ne dezbrăcăm şi noi de felurile bogăţiei, pentru că acestea mai vârtos vatămă pe cei ce le cheltuiesc, iar pe cei ce le strâng îi omoară cu otravă nevindecată, apoi pe cei lacomi şi nedarnici îi leagă cu funiile şi cu cursele lor. Câştigarea moşiilor îndeamnă spre mânie şi aduce vicleană strângere şi mincinoase măsuri. Hainele cele de mult preţ învaţă umblarea cu mărire deşartă şi ne vânează spre păcat. Salbele cele de aur şi ghirlandele deprind grumajii cu mândrie şi poftesc să fie văzuţi şi slăviţi.*

Deci, aşa să facem cu dânsele: să fim stăpâni ale lor după fire, mai înainte până a nu ne stăpâni ele pe noi mai presus de fire. Voi fi dar cu adevărat doamnă, bine cheltuindu-le pe ele şi abătându-mă de la ispitele cele ce se nasc printr-însele. Le voi da spre îndestularea văduvelor şi săracilor şi ca într-o comoară le voi pune pe ele. Căci credincios este Domnul, Cel ce pe toate le primeşte în mâna Sa şi nu numai îndoit, ci însutit va răsplăti, cu adăugirea vieţii celei veşnice.

Să împărţim toate, ca pe toate să le primim întregi cu înmulţire însutită. Apoi, vânzându-le, să căutăm Crucea, căci împărţindu-le cu înlesnire vom merge spre Hristos. Cele pământeşti cu pământul să le lăsăm, ca să vieţuim cu îngerii în ceruri. Să fugim de viaţa aceasta pierzătoare şi plină de necurăţenie şi să poftim nevoinţele cele duhovniceşti şi viaţa cea nepieritoare. Să schimbăm cele vremelnice pe cele veşnice, să cinstim nunta cea nestricată, să petrecem întregi şi să păzim zidirea curată a Ziditorului, iar pecetea fecioriei să o închinăm neatinsă lui Hristos, ca atunci când va veni să afle grădina încuiată, izvorul pecetluit şi nicidecum tulburat. Acum când este târgul, să facem negustorie. Goana şi necazurile să-mi mijlocească slava, tiranii şi muncile să-mi deschidă mângâierea Raiului; iar rănile şi temniţele să mă ducă în cămara lui Hristos, pentru că nu numai ale bărbaţilor sunt răsplătirile, ci şi ale femeilor".

Acestea grăind întru sine, se ruga cu lacrimi, zicând: *"Doamne Iisuse Hristoase, lumina mea şi izvorul nemuririi, rădăcina curăţeniei, Cel zămislit negrăit în*

pântecele Fecioarei şi Care după naştere pe Maica Ta cea Preacurată ai păzit-o fără prihană, bunule Doamne, dă-mi ca să nu rămân afară de ceata feciorească, să nu fiu lipsită de cămara Ta. Rânduieşte-mă în numărul fecioarelor cele înţelepte şi mă învredniceşte cu făclie nestinsă să te întâmpin pe Tine, ca fără prihană, săvârşindu-mi nevoinţa, să fiu părtaşă slavei Tale".

Aşa rugându-se Sfânta Anisia, îndată a vândut toate, nu la preţul care se cuvenea şi nici a face târg, ci numai aşa zicea către negustori: *"Vezi că lucrurile care se vând sunt ale săracilor şi ale scăpătaţilor; deci dă preţul cât este cu drept, ca împreună şi ţie să-ţi cumperi oarecare răsplătire, căci drept este Domnul şi dreptatea iubeşte şi răsplăteşte după dreptate".*

Vânzându-şi toată bogăţia, preţul cel luat îl împărţea săracilor şi celor ce pătimeau prin legături, umblând prin toate temniţele şi nu numai dându-le cele de trebuinţă, ci mai vârtos slujindu-le cu mâinile sale acelora care, după primirea muncilor şi a rănilor, nu puteau ca să-şi slujească lor. Ba încă vindeca pe unii ca aceştia, ungându-i cu balsamuri, legându-le rănile şi mângâind pe cei mâhniţi, apoi şi pe bolnavii cei ce zăceau pe paturi îi cerceta şi din averea sa le ajuta lor. Umbla pe uliţe şi pe drumuri şi pe câţi afla prin gunoaie tăvălindu-se, săraci sau bolnavi, acelora cu mâna îndurată le da mult ajutor şi uşurare. Şi grăia întru sine: *"Să nu-mi fie mie a căuta dulceţi şi mângâieri întru bogăţii, care nici ca o picătură de apă nu se vor afla la ziua judecăţii".*

Împărţindu-le toate până la banul cel de pe urmă şi nelăsându-şi nimic, s-a închis într-o casă şi lucra cu mâinile sale, câştigând hrana cea de nevoie trupului, prin osteneala sa şi întru sudoarea feţii sale mâncând pâine, ascultând astfel pe apostolul care găieşte: Cel ce nu lucrează să nu mănânce, pentru că cuviincios lucru este a se hrăni din osteneala mâinilor sale. Şi se îndeletnicea în rugăciuni şi în posturi, vieţuind ca o fiinţă fără de trup, căci se deprinsese în asprime şi în nevoinţă, toate zilele petrecându-le în osteneli şi în citirea dumnezeieştilor cărţi, iar nopţile în citirea psalmilor şi în alte rugăciuni. În loc de pat avea pământul şi în loc de aşternuturi moi, o rogojină, iar în loc de învelitori calde, o zdreanţă proastă; şi dormea foarte puţin, căci grăia întru sine: *"Nu fără primejdie este mie a dormi când vrăjmaşul meu este cu trezire".*

Mai multe lacrimi vărsa decât bea apă, suspinările ei erau mai multe decât cuvintele cele grăite de dânsa, apoi ***atât era de cuprinsă de dragostea cea dumnezeiască, încât când îşi pleca genunchii la rugăciune i se părea a cădea la picioarele Mântuitorului, sărutându-le şi ştergând cu părul capului ei praful de pe picioarele Domnului.*** Nişte cugete ca acestea năşteau într-însa izvoare de

lacrimi, asemenea aceleia care a spălat cu lacrimi picioarele Stăpânului şi le-a şters cu părul capului.

Ea avea neîncetată dorinţă a se dezlega şi a vieţui cu Hristos. Se bătea în piept şi se ruga, zicând: *"Atotputernice Doamne, Dumnezeule, Părintele Unuia Născut Fiului Tău, Iisus Hristos, al Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru, Cela ce şezi pe scaunul slavei Tale, Căruia Îţi slujesc mii de mii de arhangheli şi mii de mii de îngeri îţi stau înainte, supunându-se poruncii Tale: scaunele, domniile, începătoriile, stăpâniile, pe care Te laudă heruvimii şi Te măresc serafimii neîncetat cântând întreită cântare. Tu pe duhurile care nu se plecau Ţie le-ai cufundat în tartarul cel prea adânc şi pe balaur, care s-a lipit de darul Tău, l-ai legat cu legături nedezlegate şi scaunul lui l-ai surpat la pământ şi de la slujba cea cerească l-ai izgonit, lipsindu-l de viaţa cea fericită, iar cu moartea cea cu defăimare a Crucii, ai surpat mândria aceluia.*

Tu din sânurile Tale cele fără prihană ai trimis la noi pe Dumnezeu Cuvântul, Care era mai înainte de veci, pe Mântuitorul sufletelor noastre, Cel născut prin umbrirea Duhului Sfânt şi din Maria Fecioara, Care printr-Însul ai căutat oaia cea rătăcită, ai întărit pe cea neputincioasă şi ai vindecat pe cea zdrobită. Pe Tine Te chem, eu smerita şi păcătoasa roaba Ta, cu toată inima mea. Tu, Cel ce ştii gândurile fiecăruia, focul cel aruncat în lume de Unul Născut Fiul Tău l-ai aprins în inima mea şi scânteia credinţei, care este în mine, ai schimbat-o în făclia dragostei. Vino să mă mântuieşti, pe mine, nevrednica roaba Ta, pentru că pe Tine Te doresc, pe Tine Te caut şi de Tine mă lipesc din toată inima mea.

Doamne Dumnezeule, Fiule, primeşte rugăciunea mea cea adusă Ţie, cu inimă zdrobită şi cu duh de smerenie. Nu mă trece cu vederea pe mine, pentru care, o! Iisuse Hristoase, ai fost pironit pe cruce şi lovit peste obraz; pentru care ai băut oţet cu fiere şi ai gustat moartea amară şi a treia zi ai înviat din morţi, Te-ai înălţat la cer şi şezi de-a dreapta Tatălui.

Nu mă ruşina, nici nu mă lepăda din numărul roabelor Tale, ci învredniceşte-mă ca o creştină a mă mântui prin semnul Sfintei Tale Cruci. Fă-mă părtaşă patimilor Tale, săvârşind în mine voia Ta, ca să fiu credincioasă a mă arăta feţei Tale. Tu mă păzeşte, pătrunde cu frica Ta trupul meu, căci de judecăţile Tale m-am temut. Închide ochii mei ca să nu vadă deşertăciunea, ci mai bine mă rog Ţie, deschide-i ca să cunosc minunile din legea Ta, căci spre Tine sunt aruncată din pântecele maicii mele. Tu eşti Domnul meu; tatăl meu şi maica mea m-au părăsit, iar Tu, Doamne m-ai primit.

Îndreptează paşii mei ca să nu mă umplu de ruşine, eu roaba Ta; fă cu mine semn spre bine şi împlineşte cererea mea, pentru că înaintea Ta este toată dorirea mea şi suspinul meu de la Tine nu s-a tăinuit. Iarăşi către Tine mă rog, Dumnezeule părinte, ajută-mi ca să nu se afle prihană în mine, roaba Ta, căci Ţie mă aduc punându-mă pe altarul mărturisirii şi al smereniei mele, să fiu primită ca o ardere de tot; astfel să fie jertfa mea înaintea Ta. Învredniceşte-mă a urma Mielului Tău, Celui fără prihană, lui Iisus Hristos, Căruia, împreună cu Tine şi cu Duhul Sfânt, se cuvine slava, cinstea şi puterea în veci. Amin".

Astfel rugându-se, s-a sculat şi a însemnat tot trupul său cu semnul crucii. Acestea văzând necuratul balaur, nu răbda viaţa ei cea îngerească şi cerească, căci acum o vedea petrecând cu duhul în cer şi cu toată inima dorind a pătimi pentru Hristos şi scrâşnea asupra ei cu dinţii săi, se ispitea a clăti şi răsturna casa ei. Dar văzând-o de pretutindeni îngrădită cu semnul crucii, fugea fiind izgonit cu bătăi nevăzute.

Însă vrăjmaşul aducea sfintei uneori lenevire, iar ea cu neîncetată rugăciune, ca cu un zid îngrădindu-se, îndată risipea vicleşugul lui. De aceea se mâhnea duşmanul adevărului şi zicea: "Vai, mie, ticălosul! Eu pe îngeri din cer i-am atras cu mine împreună şi uriaşi am supus, iar acum de tineri şi de fecioare mă fac de ruşine, pentru că pe moarte ca pe viaţă o iubesc şi printr-însa încununându-se, aleargă la cer şi apoi îmi lasă lumea nelocuită. Pe mine mă mângâie sângele mucenicilor celor omorâţi, dar credinţa şi nevoinţele lor, mărturisirea care o fac au schimbat cetăţi întregi şi neamuri. Locaşurile mele se risipesc, se răstoarnă jertfele, popii mei s-au trândăvit, care mai înainte se înveseleau şi se înfinge Crucea pretutindeni, spre pierderea mea. De acum cade împărăţia mea, pentru că acei care sunt în munci veseli şi în morminte înfricoşaţi, mă ard, mă bat, mă izgonesc de pretutindeni; iar ceea ce era de mine aflat asupra lor, aceea s-a aflat spre mai marea mea nevoie. Dar ştiu ce voi face, căci am aflat o măiestrie asupra lor".

Vrăjmaşul îndată află un meşteşug într-acest chip: Vrând zavistnicul să îngroape în ţarina uitării slava sfinţilor mucenici, ca să nu-şi mai aducă de dânşii aminte neamul cel mai de pe urmă, a făcut să rămână pomenirea lor fără ştire şi fără scrisoare. Deci a rânduit ca fără judecată şi fără ispitire să fie omorâţi creştinii nu de împărat şi de ighemoni, ci de poporul cel mai prost şi mai defăimat, nepricepând înrăutăţitul, că lui Dumnezeu îi place mai mult bunăvoirea decât cuvintele.

Maximian, prin învăţătura diavolească, singur omorând mulţime de creştini, s-a arătat ca şi cum ar fi slăbit, săturîndu-se de sângele vărsat, ca o fiară care mănâncă mult şi se satură şi îi e greu să mai bea sânge nevinovat, atunci ca şi cum ar fi blindat nu bagă de seamă fiinţele care trec pe lângă ea. Aşa şi tiranul acela necurat,

urându-i-se a mai omorî singur, a început a arăta blândeţe prefăcută, şi zicea: *"Nu sunt vrednici creştinii ca să fie omorâţi înaintea ochilor împărăteşti, căci ce trebuinţă este a-i ispiti pe dânşii, iar cuvintele şi faptele lor a le scrie? Că acestea din neam în neam se vor citi şi se vor povesti de acei care vor fi vătămaţi cu aceeaşi credinţă creştină şi se va face pomenirea lor în veac. Pentru ce să nu poruncesc ca să fie înjunghiaţi ca nişte dobitoace, fără ispitire şi fără scrisoare, ca moartea lor să fie neştiută, iar pomenirea lor să piară în tăcere".*

Astfel, necuratul împărat sfătuindu-se, îndată a dat poruncă pretutindeni, că oricine poate să omoare pe creştini, fără frică, netemându-se pentru acea ucidere de vreo judecată sau pedeapsă. Deci, se omorau creştinii pretutindeni, fără număr, în toate zilele şi în tot ceasul, peste tot locul, în toate cetăţile, pe uliţi şi drumuri, prin case şi prin târguri. Fiecare cum întâlnea pe cineva şi cunoştea că este creştin, îndată fără să zică ceva îl lovea cu orice s-ar fi întâmplat, sau îl înjunghia, sau cu sabia îl tăia, sau cu piatră, cu lemn şi îi omorau ca pe nişte fiare sau dobitoace, încât se împlinea Scriptura: ***Că pentru Tine ne omoară toată ziua, socotitu-ne-am ca nişte oi de junghiere.***

În acea vreme a obişnuitei uciderii, Sfânta fecioară Anisia, arzând cu inima ca să moară pentru Hristos, fiind mişcată de duh, a ieşit din casa sa, voind să meargă la biserica Domnului. Intrând pe poarta ce se numea a Casantrionei, se auzea gâlceavă în popor, căci se prăznuia de păgâni în acea zi praznicul Soarelui, cu aducere de jertfe necurate. Şi iată unul din ostaşii împărăteşti venea asupra ei şi a oprit-o zicând: "Stai, fecioară, spune-mi unde mergi?".

Ea, văzându-l fără rânduială şi fără ruşine şi socotindu-l a fi ispită a vrăjmaşului, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci înaintea ochilor lui. Acela ca o fiară - căci cu adevărat era mai cumplit decât fiara - neruşinându-se de tăcerea cu multă înţelepciune a fecioarei şi socotindu-se pe sine a fi ocărât şi trecut cu vederea, a prins-o ca un lup pe oaie şi cu glas cumplit o întreba: "Cine eşti şi de unde vii?"

Mieluşeaua lui Hristos, voind să scape din mâinile lui şi din căutarea cea fără de rânduială, cu răspunsuri blânde se silea a se izbăvi de dânsul, zicând: ***"Sunt roaba lui Hristos şi merg la biserică".***

Acela fără de ruşine, îndemnându-l diavolul care era într-însul, a zis: "Nu te voi lăsa să te duci acolo, ci te voi duce la jertfele zeilor noştri, căci pe Soare îl cinstim astăzi". Aceasta zicând, i-a luat cu sila acoperământul de pe capul ei, vrând să-i descopere bine faţa.

Ea, întorcându-se cu bărbăţie şi nelăsându-se ocărâtă, a scuipat în faţa lui, zicând: ***"Să te certe pe tine Iisus Hristos al meu, diavole".***

Iar el, umplându-se de iuţime şi numele lui Hristos nerăbdând a-l auzi, a scos sabia cu care a lovit-o în coastă şi a străbătut printr-însa.

Martiriul Sfintei muceniţe Anisia - miniatură din Menologhionul lui Vasile al II-lea Macedoneanul (anii 976-1025, Vat. GR 1613.. P. 337)

Sfânta fecioară, îndată căzând la pământ, cu vărsarea sângelui ei şi-a dat şi sfântul său suflet în mâinile lui Hristos, Dumnezeul său, pe Care Îl iubea şi dorea cu osârdie, să moară pentru El, în toate zilele vieţii sale.

Poporul care o vedea moartă, trecea pe alăturea şi plângea, pe de-o parte pentru jertfa tinereţilor ei şi pentru cumplita moarte, iar pe de alta cârtea asupra poruncii împărăteşti fără de Dumnezeu, că a făcut judecată nedreaptă, ca să piardă pe poporul cel nevinovat.

Iar cinstitele ei moaşte luându-le creştinii şi îngrijindu-le cu cinste, le-a îngropat ca la două stadii de poarta ce se numea Casandrionei, din partea stângă a drumului de obşte, unde mai pe urmă au zidit o casă de rugăciune peste dânsa.

Acestea s-au făcut stăpânind Maximian, iar peste noi împărăţind întru nesfârşiţii veci Iisus Hristos, Domnul nostru, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, I se cuvine cinstea şi slava în veci. Amin.

Cuvioasa muceniţă a lui Hristos Anisia

Moaştele Sfintei Anisia din Tesalonic

Cuvioasă muceniţă a lui Hristos Anisia s-a născut în Tesalonic din părinţi creştini, de la care a învăţat şi credinţa creştină.

Patriarhul Constantinopolului, Sfântul Filotheos Kokkinos, unul dintre cei care au închinat imne de laudă sfintei cuvioase muceniţe, menţionează că numele de Anisia vine de la anyo, adică a desăvârşi sau a duce la bun sfârşit. Prin urmare sfânta nu a avut doar un nume bun, ci s-a şi distins a fi, prin harul lui Dumnezeu şi prin efortul personal duhovnicesc, om al desăvârşirii şi al virtuţii, precum şi muceniţă a lui Hristos.

A avut neşansa ca de timpuriu să-şi piardă bunii săi părinţi, care au părăsit cele pământeşti ca să meargă la cereştile lăcaşuri. Deodată a devenit moştenitoarea unei mari averi, care însă nu a împiedicat-o pe tânara Anisia să păşească pe calea ce duce către Domnul, precum nu i-a împiedicat nici pe părinţii săi în viaţa şi demersul lor duhovnicesc. Aşadar imediat s-a îngrijit să scape de greutatea aceasta a banilor şi a posesiunilor care formau averea părintească, astfel încât nestingherită să se afierosească lui Dumnezeu cel Sfânt şi vieţii monahale prin ascultare, exerciţiu duhovnicesc, lipsire de bunuri materiale, feciorie şi dragoste.

Eliberată fiind acum de grijile lumii, s-a îndeletnicit în deosebi cu cercetarea creştinilor întemniţaţi şi a celor care urmau să primească martiriul. Prin modalităţi pe

care dragostea ei le descoperea, atunci când îi vizita pe martirii torturaţi în temniţe, le îngrijea rănilor şi sprijinea sufletelor lor în credinţă şi în apropiatul lor martiriu.

Păgânii au hotărât să fie alungaţi creştinii din oraş, în afara zidurilor, permiţând soldaţilor romani să execute nestingherit pe orice cetăţean care ar mărturisi că este creştin.

Aşadar, din acest motiv, şi Anisia a ajuns în afara Tesalonicului, unde trăia în exerciţiu duhovnicesc, rugăciune, post şi trezvie, adică dedicată Mirelui Hristos, pe care L-a iubit din tot sufletul şi din toată inima.

Şi nu a întârziat nici ceasul muceniciei cuvioasei. Intră în oraş prin Poarta lui Kassandros şi se îndreaptă către biserica lui Dumnezeu pe care o cunoştea. Un aghiotant al tiranului cetăţii se apropie de ea, cerându-i informaţii despre identitatea şi destinaţia ei. Insistenţa lui este deranjantă. Sfânta se roagă şi, mărturisindu-L pe Hristos, îi descoperă apartenenţă sa la adevăratul Dumnezeu.

Imediat cuvioasa este târâtă cu violenţă să jertfească la idoli. Îşi manifestă desconsiderarea faţă de tiranul oraşului, care se umple de mânie şi cu sabia o răneşte mortal pe cuvioasa Anisia în zona coastelor. Astfel mucenicia ei este asemănătoare cu cea Sfântul Dumitru. Era anul 305 d. Hr., exact acelaşi an în care a pătimit pentru Hristos în Tesalonic şi Sfântul mare mucenic Dumitru, izvorâtorul de mir.

Creştinii din Tesalonic au reuşit să ia trupul cuvioasei muceniţe şi să-l înmormântare. Şi exact în acel loc evlavia creştinilor a înălţat o biserică - atunci când acest lucru a fost posibil - în cinstea Sfintei slăvitei cuvioasei muceniţe Anisia, pe care Sfânta Biserică e prăznuieşte pe 30 decembrie.

Însă dragostea lui Dumnezeu a dăruit tesalonicenilor, după trecerea multor secole, în anul 1980, nu doar moaştele Sfântului Dumitru, care au fost depistate în Italia, ci şi cinstitele moaşte ale Sfintei Anisia, care au fost descoperite odată cu săpăturile arheologice din strada 3 septembrie din Tesalonic. În acelaşi an (1980) sunt găzduite moaştele ambilor sfinţi în biserica Sfântul Dumitru - ocrotitorul spre mângâierea şi sprijinul credincioşilor.

De atunci două racle argintate, lucrări de o fină măiestrie, adăpostesc comorile nepreţuite ale celor doi sfinţi (Dumitru şi Anisia), care au mucenicit împreună în anul 305 d. Hr. în Tesalonic, oraş al martirilor şi al sfinţilor.

Merită a se adaugă faptul că tesaloniccenii, la câţiva metri mai la nord de locul unde s-au descoperit moaştelor cuvioasei, au ridicat un mic paraclis, pe care l-au închinat Sfintei Anisia.

(Sfinţii noştri, Sfânta Mitropolie a Tesalonicului. Biserica Sfântului Dumitru - Ocrotitorul)

Sfânta muceniță Anisia - drumul spre sfințenie

În vremea împăratului păgân Maximian s-a născut la Tesalonic una dintre cele mai bogate fecioare, Anisia. Crescută în mijlocul țesăturilor fine, al pietrelor scumpe și înconjurată de robi mulți, tânăra se purta ca și cum nimic din toate acestea nu ar fi existat, având mereu în cuget dorința de a-I urma lui Hristos. După moartea părinților ei, așadar, Anisia a vândut averea pe care o moștenise și a împărțit-o săracilor și bolnavilor, căutându-i în temnițe și pe străzi, pentru a se îngriji de rănile lor.

Chipul ei era de o frumusețe aparte, așa încât fecioara s-a închis într-o casă și plângea mult pentru că, fiind atât de tânără, credea că mai are timp de îndurat până să ajungă la Mirele ei. Și nevoindu-se aspru, dormind puțin pe o rogojină și postind, îmbrăcată sărăcăcios și lucrând, pentru a-și câștiga pâinea, se ruga la Dumnezeu să îi dea cununa muceniciei, astfel încât să dispară acest timp îndelungat care îi stătea înainte.

Diavolul, văzând că nu o poate întoarce nici prin lenevire de la viața îngerească pe care o ducea, i-a sădit în gând împăratului Maximian să nu mai omoare creștini în văzul tuturor, pentru ca mărturia lor să rămână scrisă și să-i aducă și pe alții la Ortodoxie. Ci să dea poruncă să fie uciși aceștia de către oricine din popor, fără a li se face cunoscut sfârșitul.

Așa a fost oprită și fericita Anisia pe vremea când se ducea la Biserică. Nu doar că a spus adevărul, ci l-a și scuipat pe bărbatul care a îndrăznit să îi propună ei să slujească idolilor, zicându-i: „Să te certe pe tine Iisus Hristos al meu, diavole!”

Acela, auzind de Hristos, și-a scos imediat sabia și, lovind-o în coastă, a străbătut prin ea. Sfânta a căzut la pământ și a trecut sufletul ei la viața veșnică, învrednicindu-se de cununa pentru care se rugase zi și noapte.

Trecătorii i-au luat trupul și l-au îngropat în apropierea porții Casandrionei, zidind acolo o casă de rugăciune. În acest fel, dragostea ei pentru Dumnezeu nu a rămas ascunsă, în pofida poruncii împăratului păgân.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Anisia cea din Tesalonic

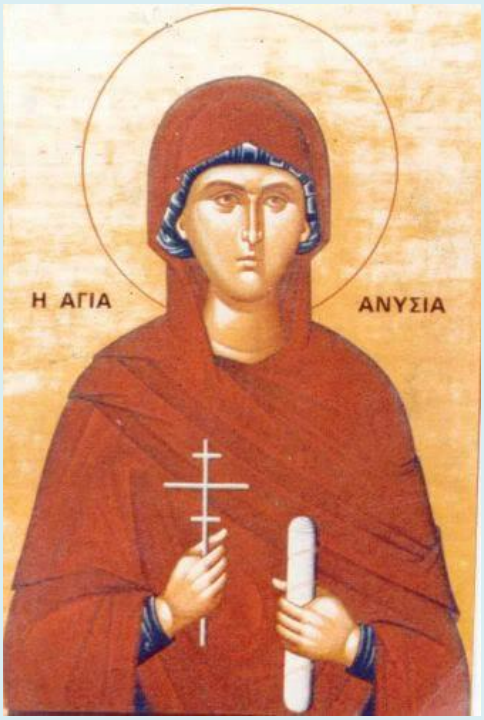

În această lună (decembrie), în ziua a treizecea, pomenirea Sfintei muceniţe Anisia cea din Tesalonic.

Sfânta muceniţă Anisia era din Tesalonic şi a trăit pe vremea împăratului Maximian. A avut părinţi binecredincioşi şi cu multă avere. După moartea lor, sfânta ducea viaţă singuratică şi bineplăcea lui Dumnezeu prin viaţa şi faptele ei.

Odată, pe când se ducea la biserică, după cum îi era obiceiul, a întâlnit pe drum un ostaş care se închina la idoli, care a apucat-o de mână târând-o spre altarele idoleşti. Sfânta se împotrivea, iar el o silea şi mai mult să jertfească demonilor.

Când sfânta a mărturisit că e creştină, ostaşul s-a umplut de mânie, mai ales că sfânta îl scuipase în obraz; a scos sabia şi i-a înfipt-o în coastă. Şi aşa a primit de-a pururea pomenita muceniţă fericitul sfârşit.

Sinaxar - Sfânta muceniţă Anisia

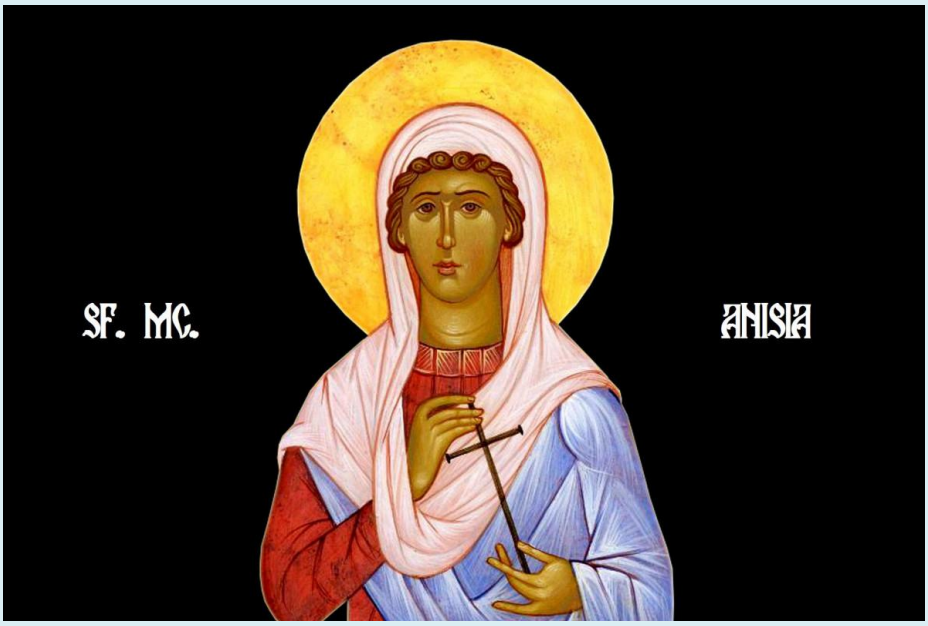

Sfânta muceniţă Anisia era din Tesalonic şi a trăit pe vremea împăratului Diocleţian (284-305). După moartea părinţilor ei, care erau foarte bogaţi, sfânta ducea o viaţa singuratică şi bineplăcea lui Dumnezeu prin viaţa ei și prin faptele sale bune. Îi cerceta pe cei săraci, celor din temnițe, pentru credință, le oferea ajutor și avea grijă de bolnavi.

Într-o zi, vrând să meargă la biserică pentru a se închina Domnului Iisus Hristos, a auzit gălăgie mare în popor. Intrând pe poarta ce se numea a Casantrionei, i-a văzut pe păgânii care serbau praznicul Soarelui, cu aducere de jertfe necurate. Atunci, unul dintre ostaşii păgâni a văzut-o şi a întrebat-o unde merge: „Stai, fecioară, spune-mi unde mergi?”

Ea, văzându-l fără rânduială și fără rușine, l-a socotit o ispită a diavolului și s-a închinat cu semnul Sfintei Cruci.

Atunci ostașul împărătesc a întrebat-o: „Cine eşti și de unde vii?”

Anisia fecioara a mărturisit că este creştină şi că merge la biserică să se roage: „Sunt roaba lui Hristos și merg la biserică”.

Dar ostașul păgân i-a zis: „Nu te voi lăsa să te duci acolo, ci te voi duce la jertfele zeilor noștri, căci pe Soare îl cinstim astăzi”. Atunci, ostaşul, umplându-se de iuți-

me, a scos sabia şi a lovit-o pe Sfânta Anisia în coastă. Aceasta a căzut îndată la pământ şi şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Moaştele ei se găsesc până astăzi la Tesalonic, în Biserica „Sfântul Dimitrie”.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta muceniţă Anisia fecioara; Sfânta cuvioasă Teodora;

Sfânta muceniţă Anisia era originară din Tesalonic, născută din părinți bogați și credincioși și a trăit în timpul împăratului Maximian (285-305).

Rămânând orfană de ambii părinți, Anisia a moștenit o avere foarte mare, pe care a împărțit-o săracilor.

Într-o dimineață, tânăra Anisia a plecat spre biserică, iar un ostaș a văzut-o și s-a îndreptat spre ea. Atunci Anisia și-a făcut semnul crucii și, mărturisind că este creștină, soldatul a străpuns-o cu sabia, Sfânta muceniţă Anisia primind astfel moarte martirică pentru numele Mântuitorului Iisus Hristos.

Sfânta cuvioasă Teodora din Cezareea

Împăratul Leon Isaurul (717-741) avea la curtea sa un dregător de seamă pe nume Teofil. A fost mare bucurie pentru Teofil când soția sa Teodora a născut o fetiță. I-au pus numele tot Teodora, care înseamnă ‘darul lui Dumnezeu’. După ce a crescut, tânăra Teodora și-a părăsit familia și a intrat în Mănăstirea „Sfânta Ana”, numită și „Righidin”.

După o vreme a fost luată din mănăstire de către soldații de la curtea împărătească, care au dus-o la Constantinopol.

Împăratul Leon voia să o căsătorească cu fiul său Hristofor care se afla la acea vreme pe câmpul de luptă, la hotarul de apus al imperiului. Hristofor a murit pe câmpul de luptă, iar Teodora s-a întors în sfânta mănăstire unde și-a dus "ascultarea" până la sfârșit.

Proloage - Pomenirea Sfintei muceniţe Anisia, fecioara, din Tesalonic

Luna decembrie în 30 de zile: pomenirea Sfintei muceniţe Anisia, fecioara, din Tesalonic (†298).

Aceasta a trăit în zilele nelegiuitului împărat Maximian şi era din Tesalonic, având părinţi cinsititori de Dumnezeu, de bun neam şi înstăriţi. Şi, săvârşindu-se ei, Sfânta a vândut toate avuţiile sale şi cerceta pe cei săraci. Şi celor legaţi în temniţe, pentru credinţă, le da cele de trebuinţă şi, spălându-le rănile, ca şi celor bolnavi le slujea. Şi, împărţind toate, şi-a tocmit o casă şi lucra cu mâinile, câştigându-şi hrana şi cele de trebuinţă, întru sudoarea feţei sale. Şi aşa, petrecea în osteneli şi nevoinţe, în post şi privegheri, fiind ea, cu viaţa şi cu fapta, plăcută lui Dumnezeu.

Deci, mergând ea la biserică, după obicei, iată unul din ostaşii împărăteşti, închinători la idoli, i-a ieşit înainte şi, apucând-o, o trăgea spre capiştea idolilor, unde se serba praznicul soarelui, şi o silea să jertfească dracilor.

Şi, mărturisind ea pe Hristos, ostaşul a dat să-i smulgă acoperământul de pe cap, iar ea, împotrivindu-se cu bărbăţie, îl scuipă în obraz. Şi, mâniindu-se, ostaşul scoase sabia şi o înfipse în coastele ei, străpungând-o.

Şi aşa fericita muceniţă şi-a primit slăvitul sfârşit.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Antioh, despre vorbirea deşartă

Deşarta vorbă şi umblarea zadarnică se nasc din nefrica de Dumnezeu şi din neaşteptarea bunătăţilor celor viitoare. Dacă ne-am teme de osândă, n-am fi grăitori în deşert niciodată. Că al Domnului este cuvântul că, vom da seama, în ziua judecăţii, de tot cuvântul deşert, de vreme ce cuvintele deşarte nu aduc nici un folos sufletului. Drept aceea, de trebuinţă este nouă să ne înfrânăm cu sila şi să nu dăm loc cuvântului celui deşert.

Şi se cade nouă, cu toată ferirea, să ne păzim inima noastră şi gura, şi cele adevărate să grăim, ca nişte oameni desăvârşiţi şi întregi, iar mai vârtos noi, cei care învăţăm pe alţii din cărţi, ca să nu auzim zicându-ni-se nouă: "Cela ce înveţi pe cel de aproape, pe tine de ce nu te înveţi? "(Rom. 2, 21)

Că semn al deşertăciunii este pentru acela care necontenit grăieşte, precum şi la cartea Proverbelor s-a zis: "Gura neînchisă grăieşte fără de rânduială şi cel fără de minte înmulţeşte cuvintele. Şi înaintea omului limbut să nu spui viaţa altuia."

Iar Iov zice prietenilor săi: "Voi să fiţi muţi, că tăcerea va fi vouă înţelepciune."

Şi altul zice: "Fericit este omul acela ce nu alunecă cu limba sa şi acela ce trăieşte fără de sfadă."

Şi iarăşi: Ţine-ţi limba ta, ca să petreci fără de sfadă. Cela ce nu iubeşte vorbele, împuţinează răutatea."

Dar zice şi Ecleziastul: "Cuvintele celor înţelepţi sunt dar, iar buzele celui nebun sunt potop cumplit. Că începătura gurii lui este răutatea."

Iar la Proverbe zice: "Cel ce iubeşte viaţa îşi cruţă gura sa."

Asemenea şi Apostolul: "Tot cuvântul de ruşine să nu iasă din gura vostră, fără numai ce este bun şi de folos, ca să dea dar celor ce aud."

Deci, având, iubiţilor, atâtea mărturii, cu toată sârguinţa să ne îndepărtăm de vorba deşartă cea fără de folos şi, mai vîrtos, de suflete vătămătoare, aducându-şi aminte totdeauna de cercetarea cea înfricoşătoare, pe care a hotărât-o Domnul, zicând: "Adevăr, zic vouă, că de orice cuvânt deşert ce vor grăi oamenii, vor da pentru el răspuns în ziua judecăţii Dumnezeului celui viu." A căruia este slava, în veci! Amin.

Întru această zi, povestire din Limonar, despre un bătrân milostiv.

Într-o oarecare lavră a Perghiei, era un oarecare stareţ, sfânt, neagonisitor şi milostiv foarte şi neavând nimic, fără numai o pâine.

Şi, într-una din zile, a venit un sărac la chilia lui, cerând milostenie, iar el, neavând nimic, afară de pâine, pe aceea scoţând-o, a dat-o săracului.

Şi săracul i-a grăit lui: "Nu voiesc pâine, ci hrană." Şi stareţul, vrând să-i fie de folos, luându-l de mână, l-a dus în chilia sa. Iar săracul nimic alta n-a aflat, fără numai hainele cu care stareţul era îmbrăcat.

De o bunătate ca aceasta a stareţului umilindu-se, săracul a dezlegat săculeţul său şi toate câte le avea le-a vărsat în mijlocul chiliei şi a zis: "Primeşte acestea, bunule bătrân, că eu de aiurea voi cere pentru mine, cele de trebuinţă."

Întru această zi, cuvânt de învăţătură al lui Eusebiu Pamfil, despre pocăinţa lui David

Natan acela, proorocul, a vorbit în pilde cu David, din care învăţa şi arăta că o mare cădere i s-a întâmplat lui David prin greşeala aceea. Şi cuvântul mai arată că nu înaintea a tot norodul l-a mustrat pe el, că, după ce a dat, zice, faţă cu dânsul, iar nu de faţă cu alţi martori i-a grăit.

Iar David, nu numai că şi-a mărturisit greşeala sa, ci, s-a mărturisit şi oamenilor, celor de după dânsul, scriind acel psalm cunoscut, când a intrat el la Batşeba, femeia lui Urie.

Deci, intrând la dânsul, Natan proorocul i-a spus pentru care pricină a fost el lăsat să cadă într-o faptă rea ca aceea. Şi anume, pentru cuvântul acela, pe care l-a zis întru sine aşa: "Eu am zis, întru îndestularea mea: "Nu mă voi clinti în veac"".(Ps. 29,5). Iar, dar, că, înălţându-se cu mintea, a grăit un cuvânt ca acesta, că, adică, nu se va prăbuşi niciodată şi va petrece neschimbat şi fără de patimă, întru îndestularea lui. Greu cuvânt şi mândrie afară din cale. Pentru că: "De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc" (Ps. 126,1).

Deci, acestea şi apostolul, ştiindu-le, n-a îndrăznit să zică: "Nu mă voi clătina în veac", ci se îngrijea, zicând: "Nu cumva, altora propovăduind, eu singur să fiu nepriceput şi nelămurit." Şi ne învăţa: "Nimeni să nu se laude, la oameni, ci cel ce

se laudă întru Domnul să se laude"; Şi "celui ce i se pare că stă, să se păzească pe sine, ca să nu cadă."

Să înţelegem dar, fraţilor, cum David numai cu un cuvânt, lăudându-se, a greşit. Pentru aceea şi diavolul i-a întins lui cursa, ca, adică, să greşească cu Batşeba. Dar, înălţându-se, s-a smerit şi a postit.

Cu atât mai mult ni se cade nouă, fraţilor, să ne smerim înaintea lui Dumnezeu şi să nu ne înălţăm cu slava deşartă. Să ne aducem aminte de cei flămânzi, care umblă în sărăcie, cum se zbuciumă, cum se chinuiesc cu gerul, cu viforul, cu foamea şi se luptă cu golătatea, uneori nici acoperământ având, iar de noi sunt trecuţi cu vederea.

Deci, de voim să ne facem nouă înşine pe Dumnezeu, milostiv, să aducem în casele noastre pe unii ca aceştia, să arătăm spre dânşii dragoste mare şi să nu-i deznădăjduim de a lor mântuire, ca, printr-înşii, să câştigăm şi noi milă în ziua judecăţii Domnului nostru Iisus Hristos, căruia Se cuvine slava acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Anisia

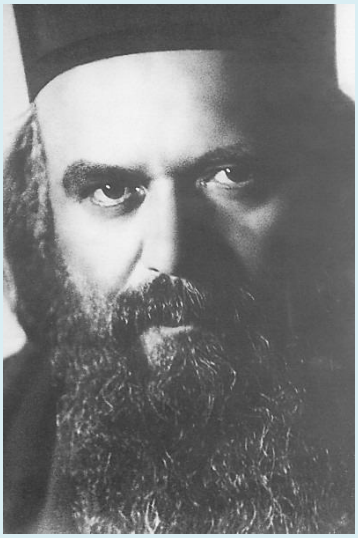

Ea s-a născut la Tesalonic, din părinţi nobili şi bogaţi, cetăţeni de frunte ai cetăţii. Ea a fost crescută cu mare evlavie întru toată curăţia credinţei creştine. Rămânând orfană de la o fragedă vârstă, ea s-a închinat pe sine cu totul rugăciunii şi cugetărilor dumnezeieşti în propria ei casă.

Arzând de dragoste pentru Hristos, ea îşi zicea adesea întru sine: ***„O, cât de mincinoasă este viaţa tinereţii, întru care fie te sminteşti, fie sminteşti pe alţii! Cu cât mai bună este bătrâneţea! Iar sufletul meu se umple de tristeţe văzând cât trebuie să aştept până ce voi urca la Domnul."***

Ea şi-a vândut toate averile, a împărţit venitul săracilor, şi a vieţuit după aceea numai din munca mâinilor ei. Ea postea cu stricteţe, dormea foarte puţin, şi se ruga neîncetat cu lacrimi.

Când se biruia de somn, îşi zicea: ***„Groaznic este să mă las biruită de somn, câtă vreme duşmanul meu pururi veghează!"***

În acea vreme răul împărat Maximian a decretat că oricine poate să ucidă în voie creştini oriunde îi va afla, fără nici o judecată şi nici o sentinţă.

Fecioara sfânta Anisia a ieşit din casa ei odată ca să meargă la Sfânta Slujbă a Bisericii. Aceea a fost ziua unui necurat festival păgânesc închinat soarelui. Un soldat

imperial, văzând-o foarte frumoasă, s-a apropiat de ea cu obrăznicia desfrânării, şi a întrebat-o cum o cheamă.

Ea şi-a făcut semnul Sfintei Cruci şi a zis: ***„Sunt roaba lui Hristos şi grăbesc la Biserică."***

Apropiindu-se necuratul acela şi începând a-i grăi necurate graiuri, fecioara 1-a îmbrâncit şi 1-a scuipat în faţă. Atunci soldatul a înjunghiat-o cu sabia în coastă şi a ucis-o pe loc.

Această sfântă fecioară muceniţă s-a încununat cu cununa veşnicei slave la anul 298.

Ea a fost luată de creştini şi îngropată cu cinste, iar sufletul ei petrece fericit în Ceruri.

Deasupra sfintelor ei moaşte s-a înălţat o slăvită biserică.

Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Anisia

Св.мц.**Анисия**

Sfânta Anisia Domnului se roagă,
Cu sfinte îngenunchieri şi cu lacrimi fierbinţi:
„O, Stăpâne Doamne Iisuse Sfinte,
Cela ce eşti al Vieţii Izvor,
Cela ce eşti a bunătăţilor comoară,
Ajută-mi mie întru feciorie să mor!
Ajută-mi mie ca întru feciorie
în a mea groapă să pot intra;
Ajută-mi mie ca întru feciorie
De împărăţie vrednică să mă pot arăta!

Dăruieşte-mi mie, Stăpâne Doamne,
Pentru Tine pururi să mă jertfesc,
Căci eu doresc ca să mor Ţie,
O, dăruieşte-mi ceea ce doresc!"

Dumnezeu ascultat-a pe Anisia fecioara,
Şi i-a dăruit ei al Lui har:
Harul muceniciei pentru Dânsul,
Care o a învrednicit pe ea de Rai.

Sfânta Anisia acum străluceşte
Ca între stele o luminoasă stea,
Ea străluceşte ca un înger între îngeri,
Lui Hristos se roagă pururea pentru noi.

Sfânta muceniţă Anisia, lângă cei nevoiaşi şi lângă mucenici

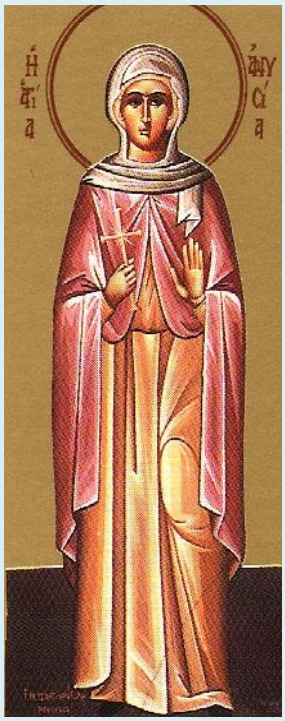

Martiriul Sfintei muceniţe Anisia din Tesalonic

Aşa după cum am amintit, imediat după moartea părinţilor ei cuvioasa a luat în primire averea lor uriaşă. Tuturor celor aflaţi în slujba părinţilor ei, bărbaţi şi femei le-a dăruit libertatea, dăruindu-le din belşug şi cele trebuitoare traiului.

Toate moşiile, câmpurile neşfârşite, casele luxoase, animalele, toate lucrurile pe care le deţinea le-a vândut foarte ieftin celor care le voiau, arătându-se pe sine negustor de prima mână al împărăţiei cereşti, în locul tuturor celor trecătoare aflând "mărgăritarul de mult preţ".

Şi acum întâmpinăm o problemă - cum să vorbeşti într-un mod pe înţeles demn de cuminţenia ei şi de lucrul cel greu pe care a început să îl întreprindă!

Din moment ce şi-a luat rămas bun de la hainele de preţ şi de la celelalte lucruri pământeşti, ea însăşi stând departe de acestea înainte de ultimele evenimente din viaţa ei, s-a îmbrăcat cu un "trivonio" (o haină de purtat pe deasupra, aşa cum obişnuiau să poarte spartanii. De la aceştia s-au inspirit filozofii şi mai pe urmă monahii) simplu de stofă ieftină, pentru a se înfăţisa decent şi în acelaşi timp

pentru a-şi acoperi în mod potrivit înfăţişarea-i tinerească prea frumoasă, care putea să fie aducătoare de primejdii.

Cu o astfel de înfăţişare mergea prin diferite locuri din oraş, făcând numai bine în jurul ei, fiind întâiul salvator al celor fără nici un ajutor. Îi vizita pe bolnavi, le proteja pe văduve, îi îmbrăca pe cei goi, îi hrănea pe cei flămânzi şi în general pe cei aflaţi în orice fel de nevoi. Venea ca o pasăre zburătoare din cer, fiind ajutor imediat şi apărătoare dumnezeiască întru salvarea tuturor.

Însă, înainte de toate, grija ei se îndrepta spre prea frumoşii mucenici ai lui Hristos, spre cei care după chinuri fără sfârşit şi de nesuportat pe care le-au încercat, ajungeau în închisori unde continuau să sufere de foame şi de sete, fiind maltrataţi ani de-a rândul. Anisia se legase de aceştia cu legătura dragostei, cerând să participe la patimile acestora şi la nevoinţele lor pentru Hristos. Pentru aceasta îşi cumpărase cu bani libertatea de a putea comunica cu ei în închisori. Intra în închisori şi zelul cu care se mişca acolo, ceea ce făcea şi ce spunea acolo arătau mărinimia de nedescris a sufletului ei!

Jos, la picioarele sfinţite ale lor, le acoperea, le ştergea cu buretele, le săruta rănile; ochii, mâinile şi toate membrele sale erau ca şi unse de lichidul sfinţit ce curgea din rănile acestora. Îi fericea pentru că s-au învrednicit să sufere de dragul lui Hristos, pentru zelul de care dădeau dovadă şi pentru rezistenţa lor psihică. Surprinsă de felul supraomenesc al răbdării lor, le aducea cuvinte de îmbărbătare pentru nevoinţa lor în continuare. După aceea îi ruga stăruitor cu multe cuvinte amestecate cu lacrimile dorinţei dumnezeieşti care îi curgeau continuu pe obraji din cauza dorului ce o copleşea, să o ia şi pe ea părtaşă nevoinţelor lor şi în moarte".

După acestea spăla cu evlavie mâinile şi picioarele lor, uşurându-le din marile chinuri şi aducându-le toate cele de trebuinţă. După aceea pleca de acolo, adică paşii o purtau în afara închisorii, plecându-se legilor celor fizice. Sufletului însă îi plăcea să rămână cu cei închişi, fiind legat de dorul de neclintit către Dumnezeu.

Astfel de rezultate are dragostea cea după Dumnezeu când stăpâneşte un suflet curajos! Nu numai că îl duce cu uşurinţă dincolo de cele pământeşti, dar şi pe el însuşi îl duce în afară de sine, adică în afară de trup, după cum spune şi vocea cea dumnezeiască "dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie."

(Viaţa şi minunile Sfintei Irina Hrisovalantou, care a primit mere din Rai. Viaţa Sfintei cuvioase muceniţe Anisia din Tesalonic, Editura Egumeniţa,pp. 81-84)

Sfânta muceniţă Anisia – Sfinte moaşte

Moaştele Sfintei Anisia se află în prezent în Catedrala Sfântul mare mucenic Dimitrie - Tesalonic, în aceeaşi biserică unde se găsesc şi moaştele Sfântului Dimitrie.

Sf. Anisia din Tesalonic

Undeva în stânga altarului, deasupra întrării în biserica subterană, sunt aşezate moaştele Sfintei muceniţe Anisia fecioara, care a plătit cu moarte mucenicească credinţa în Hristos tot în vremea împăratului Maximian, asemeni Sfântului Dimitrie, dimpreună cu care se bucură şi în Biserica pământească, dar mai cu seamă în cea cerească.

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

(Foto) Sfânta Anisia din Tesalonic

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

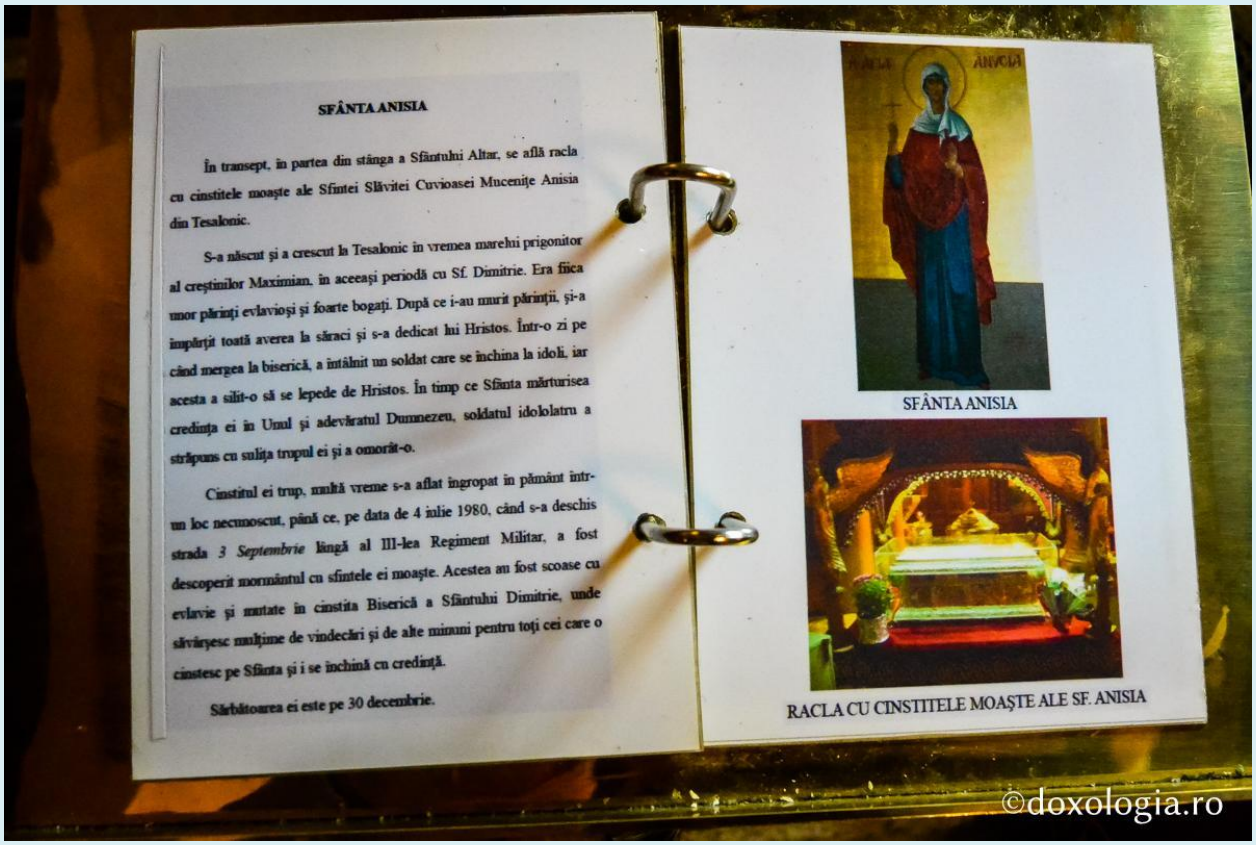
SFÂNTA ANISIA
În transept, în partea din stânga a Sfântului Altar, se află racla cu cinstitele moaște ale Sfintei Slăvitei Cuvioasei Mucenițe Anisia din Tesalonic.
S-a născut și a crescut la Tesalonic în vremea marelui prigonitor al creștinilor Maximian, în aceeași perioadă cu Sf. Dimitrie. Era fiica unor părinți evlavioși și foarte bogați. După ce i-au murit părinții, și-a împărțit toată averea la săraci și s-a dedicat lui Hristos. Într-o zi pe când mergea la biserică, a întâlnit un soldat care se închina la idoli, iar acesta a silit-o să se lepede de Hristos. În timp ce Sfânta mărturisea credința ei în Unul și adevăratul Dumnezeu, soldatul idololatru a străpuns cu sulița trupul ei și a omorât-o.
Cinstitul ei trup, multă vreme s-a aflat îngropat în pământ într-un loc necunoscut, până ce, pe data de 4 iulie 1980, când s-a deschis strada 3 Septembrie lângă al III-lea Regiment Militar, a fost descoperit mormântul cu sfintele ei moaște. Acestea au fost scoase cu evlavie și mutate în cinstita Biserică a Sfântului Dimitrie, unde săvârșesc mulțime de vindecări și de alte minuni pentru toți cei care o cinstesc pe Sfânta și i se închină cu credință.
Sărbătoarea ei este pe 30 decembrie.
SFÂNTA ANISIA
RACLA CU CINSTITELE MOAȘTE ALE SF. ANISIA
©doxologia.ro

Η ΑΓΙΑ
ΑΝΥΣΙΑ
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

Icoane

Icoană din catedrala Sfântului Dimitrie din Tesalonic, unde se află şi moaştele Sfintei Anisia

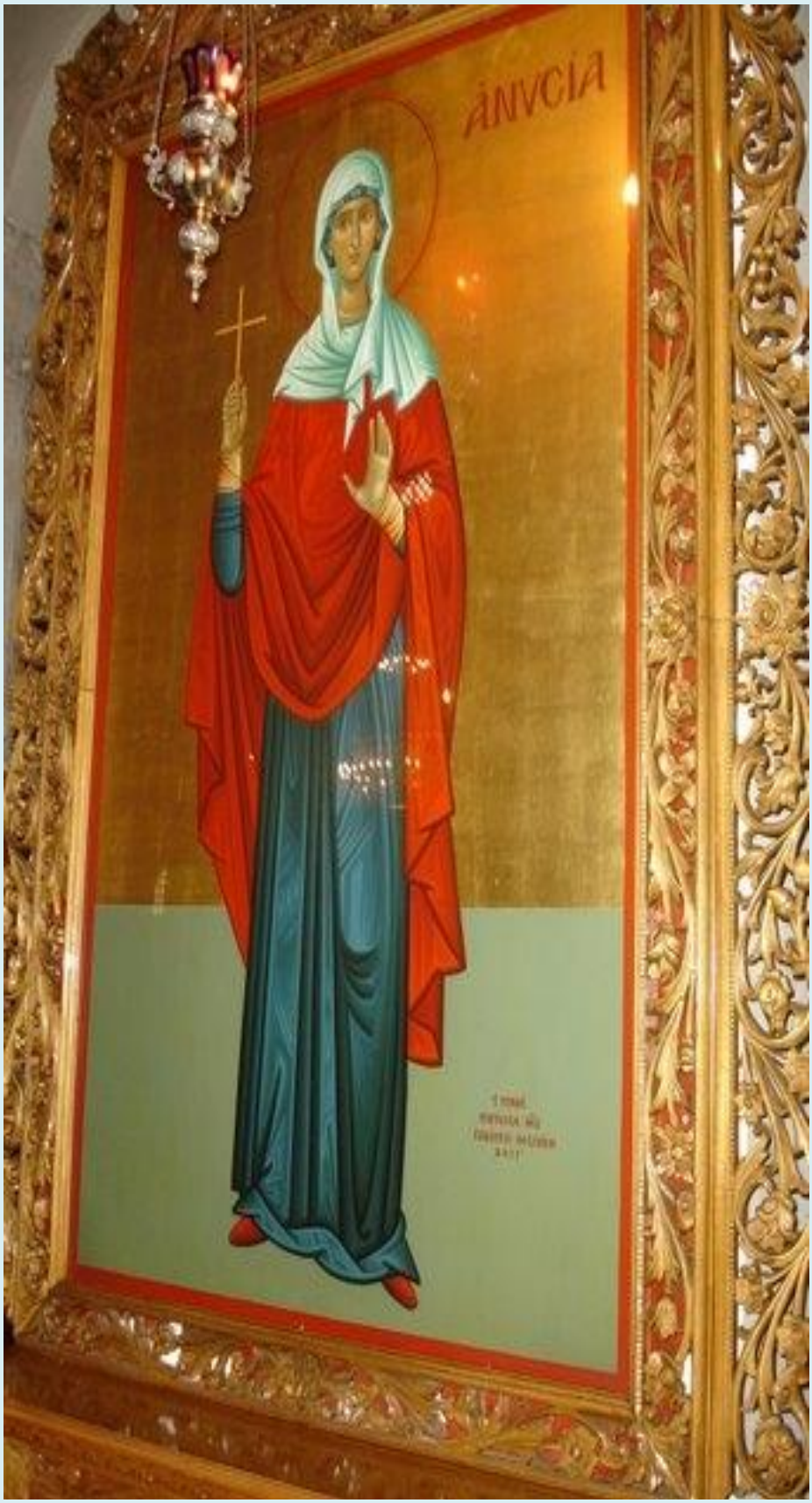
ÀNVCIA

Sfânta muceniţă Anisia şi Sfântul cuvios mucenic Ghedeon

30 decembrie

30 decembrie

Sf. Irina din Hrisovalant, Sf. Filoteea din Atena
si Sf. Anisia din Tesalonic

Чтимый список
Чтимый список

СВ. МЧ. АНИСИЯ СОЛУНСКАЯ
ksenikon.ru

СВ МЧ АНИСИЯ
СОЛУНСКАЯ

SF. MC.
ANIPIA

SF MC
ANISIA
FERICIȚI CEI
CURAȚI CU INI-
MA, CĂCI ACEȘ-
TIA VOR VEDEA
PE DUMNEZEU

Η ΑΓΙΑ
ΑΝΥΣΙΑ
ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ

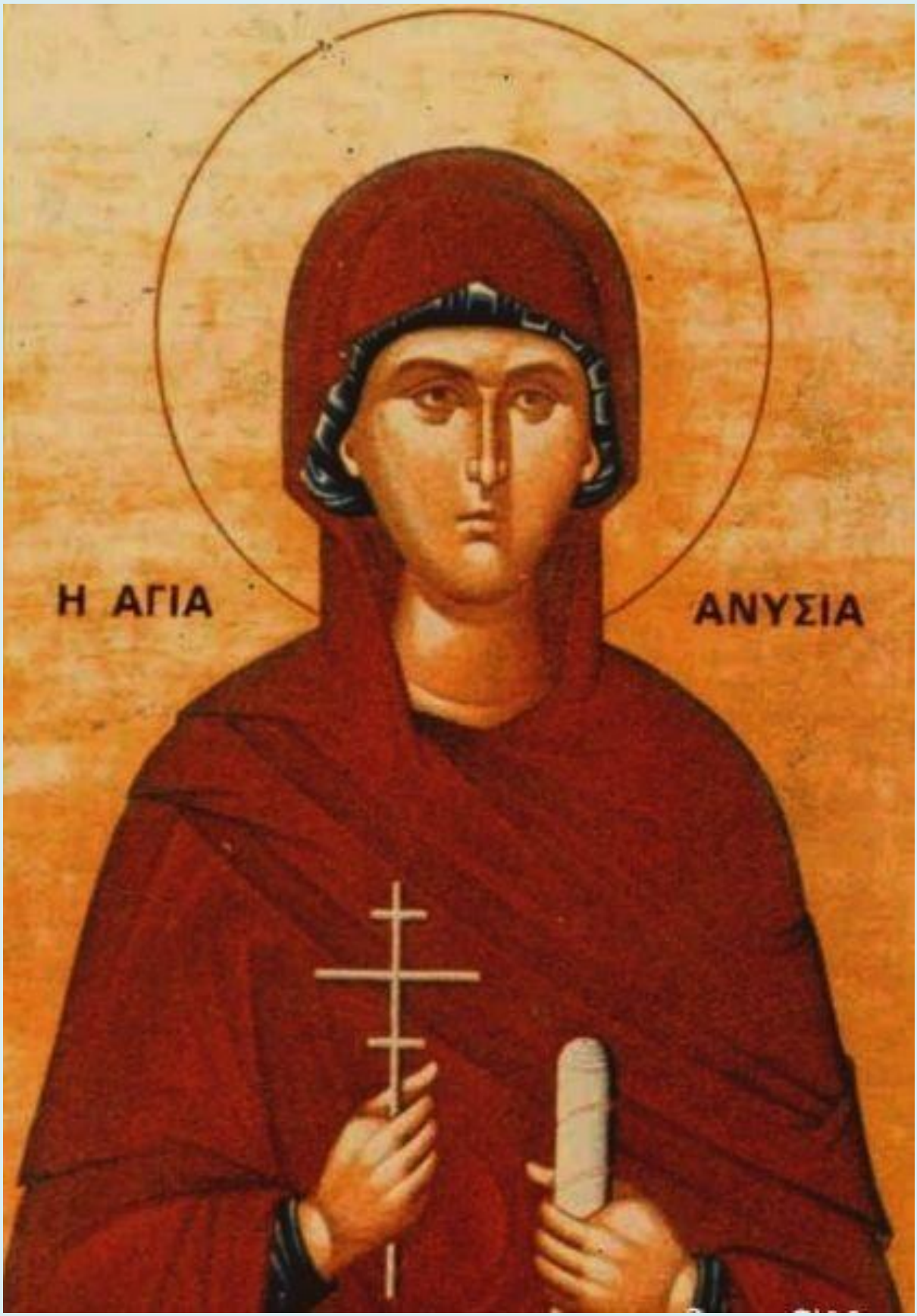
Η ΑΓΙΑ
ΑΝΥΣΙΑ

ΗΑ
ΑΝΥ
CÍA
Η ΕΝ ΘΕCCΑ:
:ΛΟΝÍΚΗ

ꙁ҃ⲃ ⲁ҆ⲓ҆ⲕ̀ⲁ
ⲁ҆ⲛⲩ́ⲥⲓⲁ

СВ. ЖЕНА
ЗИНОВІЯ

СВ. МУЧЕНИЦА
АНИСИЯ
СОЛУНСКАЯ
ksenikon.ru

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc. Anisia

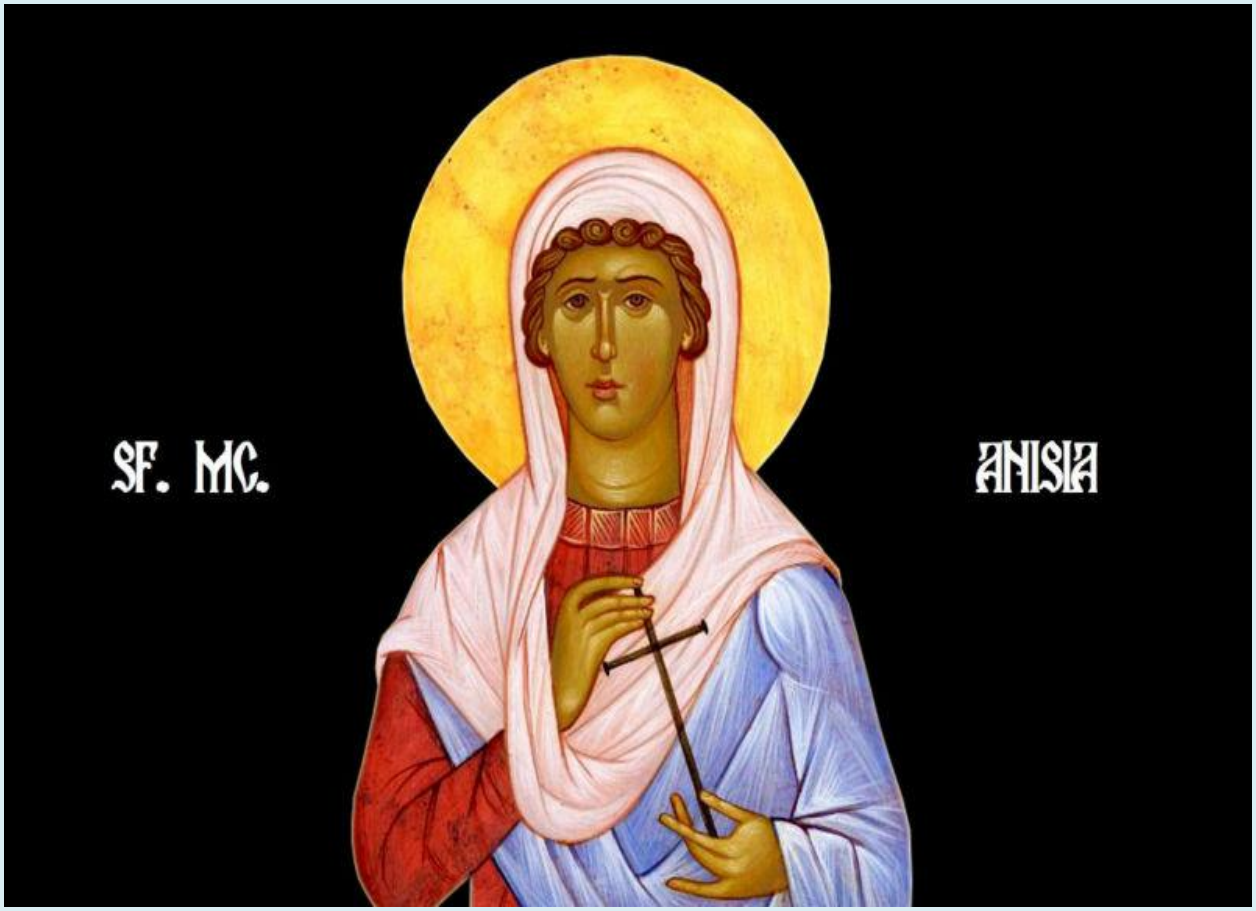
SF. MC.
ANISIA

Sfânta
Mucenița
ANISIA

La mulți ani, Anisia!

Sfânta Muceniță Anisia fecioara să te ocrotească!

DOXOLOGIA.ro

Troparul Sfintei Mucenițe Anisia

30 Decembrie - Glasul 4

Mielușeaua Ta, Iisuse, Anisia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

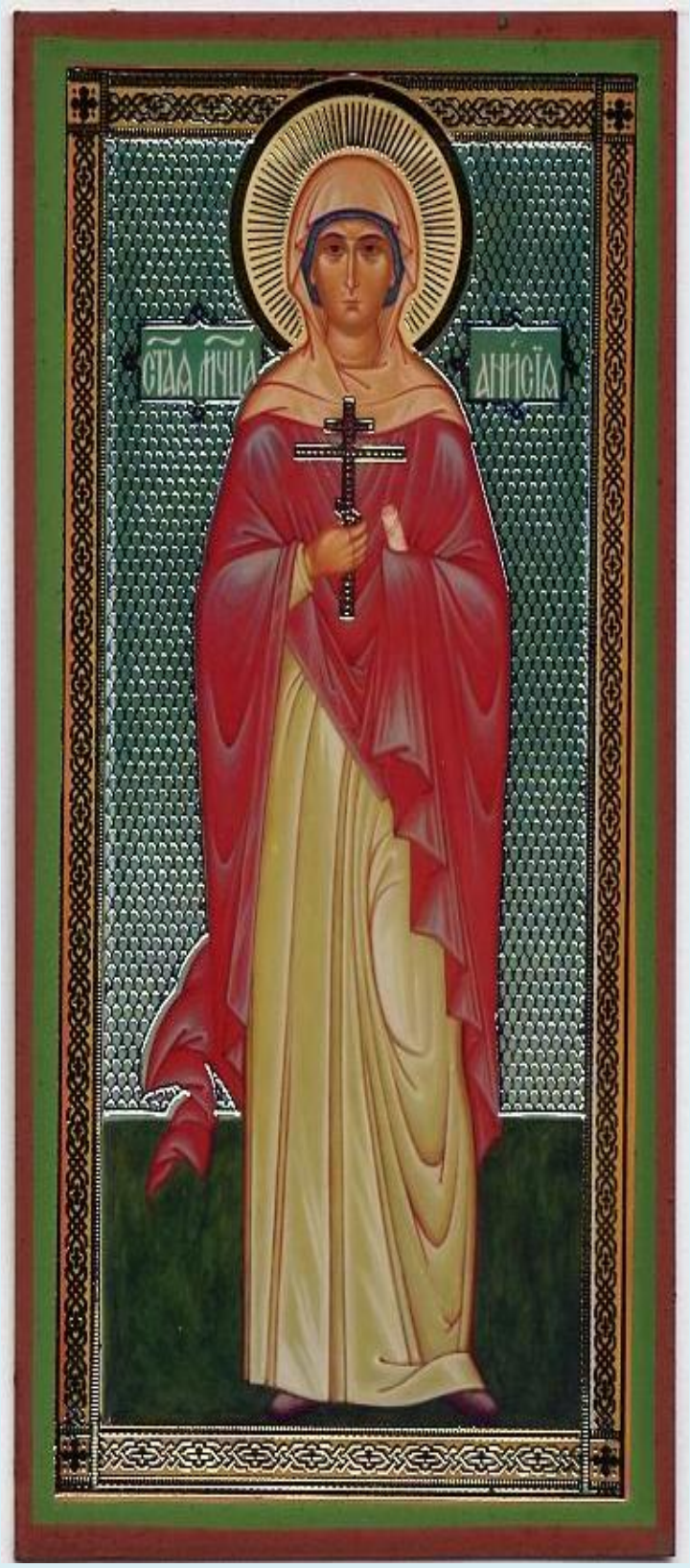

Bucură-te, Sfântă muceniţă Anisia!